

Lidérőfény

INGYENES!

AMATŐR KULTURÁLIS

FOLYÓIRAT

Jimmy Cartwright • Annie Lascaux • Erdős Sándor
• n13 • Tumicz Krisztina • maggoth1 • D. Szűcs Csaba
• Ebenezer • Mab Tee • Xenothep • Ariana T. Dianis
• Kohász • atesz990 • Józsa Bence • Krómer Ágnes
• jocker • edwardhooper • Tumicz Krisztina
• Kis György • csabi6669 • Baranyi Imre

Nyakonöntött
Próbagoblin
Szolgáltatóház
melléklettel!

XVI. évf., 2. szám, 2024. február

Blake Rottinger

Abandoned Solar Field

Secrets of the Black Garden

Destroyed Space Station

Travelling Merchant

On Patrol II

On Patrol

Mountaineers

Northland Coasts

Rescue

INFO BOX

BLAKE ROTTINGER – SENIOR CONCEPT ARTIST AT PLAYSIDE STUDIOS

Sydney, Ausztrália. Konceptcióművész és illusztrátor, aki környezetekre szakosodott. Szereti a vizuális történetmesélést és az új terek, karakterek és tárgyak tervezését.

Web: <https://blakerottingerart.com>

Portfóliók: <https://www.artstation.com/blakerottinger>

Szerkesztői köszöntő

Kedves Olvasó!

Elérkeztünk az idei második számunkhoz. Bár ez nyilvánvaló. Ami viszont nem nyilvánvaló, hogy a tartalomszerkesztés közben bizony kifejeztük legutóbbi pályázatunk eredményhirdetését. (Persze az oldalunkon, és a Facebook csoportunkban ezt megtettük.) Ám nem lenne teljes a kép, ha itt, az AKF-ben nem tennénk meg ezt röviden és lényegre törően.

A Marsi Mocsarak Mélyén Megbúvó Misztikus Mesterek című XIII. Lidércfény pályázaton az alábbi eredmény született:

Komoly kategória:

1. hely: **martonkispal - Második Eljövétel**
2. hely: **Deepankrin - Békák és óriások**
3. hely: **zbenecv - TabulaRasa**

Humoros kategória:

1. hely: **PROF(Robi)**
- **Látogatók a vörös bolygón**
2. hely: **Panna86 - Casa-Nova küldetése**
3. hely: **Erdős Sándor - Vrakk a bölcs**

Ezúton is gratulálunk a nyerteseknek!

Miután mostanra részben kifutottak a háttérprojektek is, így a nyertesekkel, és az e-bookba beválogatott további novellák alkotóival elkezdhetünk dolgozni a legújabb Lidércfény kötetben.

Bár februári számunk karcsúbb kissé, mint az előzőek, ez nem jelenti azt, hogy a kedves alkotóink ne adnának nektek további olvasnivalót. És itt most nem csak a weboldalunkra gondolok, hanem a könyvajánlóban szereplő legújabb kiadványunkra is.

HomoErgaster / Joacim Abrasdarox régóta dolgozik már a kötetben szereplő Kurgan történeteken. Mostanában ismét felreppentek a hírek, hogy a Hegylakó c. klasszikusból is készül egy reboot, így még talán aktuális is a téma.

Tartalomjegyzék

Pályázatok

Versíró pályázat	4
„Fényvesztve” verspályázat.	4

Könyvajánló

Jimmy Cartwright HomoErgaster / Joacim Abrasdarox Kurgan Quartet	5
---	---

Novellák

Annie Lascaux - A harapós piszoár esete a fogatlan vámpírral	6
Erdős Sándor - Patics és Bundi	7
n13 - Hogyan felejtünk el valamit, amit már elfelejtettünk?	8
Tumicz Krisztina - Robotpingvinek	8
maggoth1 - Feledékeny szökeség	10
D. Szűcs Csaba - Egy nem várt viszontlátás története	11
Ebenezer - Széljárók	11
Mab Tee - A fitnesskarkötő	14

Sorozat

Xenothep - 609-02	15
------------------------------------	----

A Nyakonöntött Próbagoblin

Szolgáltatóház ajánlásával

Ariana T. Dianis - 144000	18
--	----

Mozijegy

Jimmy Cartwright - Dune – part two	20
---	----

Versek

Kohász - Csak azért létezel	22
atesz990 - Fényárral (Emberi előd III.)	22
Józsa Bence - Ettől szép	22
Krómer Ágnes - Életfonál	22
Erdős Sándor - Félek	22
jocker - Kék ég alatt	22
edwardhooper - Öröklét	23
Tumicz Krisztina - Eljövök érted	23
Kis György - Apró világegyetem II.	23
csabi6669 - Ajkad fogságában	23
Baranyi Imre - Morduló való	23

Ez a folyóirat a Creative Commons Nevezd meg! - Ne add el! - Így add tovább! 4.0 Nemzetközi Licenc feltételeinek megfelelően felhasználható.

Kiadványunk saját felhasználásra szabadon nyomtatható, sokszorosítható, de pénzért nem értékesíthető.

A magazin készítőinek anyagi haszna a kiadványból nem származik.

Pályázatok

Versíró pályázat

A gyáli Arany János Közösségi Ház és Városi Könyvtár versíró pályázatot hirdet.

Téma: Mi lenne, ha...

Korosztály:

1. 11-14 éves korosztály
2. 15-19 éves korosztály
3. felnőtt (20+) korosztály

Feltételek:

- minden pályázó max. 2 db verssel pályázhat
- a maximális terjedelem 25 verssor
- a mű máshol még nem jelent meg, és kérjük, hogy a díj-átadóig ne jelentessék meg
- a vers nyelve magyar
- a címben ne szerepeljen a téma (Mi lenne, ha...)

A kiírásnak nem megfelelő pályaműveket kizárjuk a versenyből.

Korosztályonként az első négy helyezett könyvjutalomban részesül.

Beküldés módja: elektronikusan a konyvtar@gyalikozhaz.hu e-mail címre, mellékelve a hozzájárulási nyilatkozatot, amely innen tölthető le:

[felnott-hozzajarulo-nyilaktozat-palyazati-reszvetelhez-es-adatkezeshez](#)

[kiskoruak-szuloi-hozzajarulo-nyilaktozat-palyazati-reszvetelhez-es-adatkezeshez](#)

Beküldési határidő: 2024. március 28., 24.00 óra

Díjkiosztó: 2024. április 11. 18.00 óra.

Forrás: <https://gyalikozhaz.hu/konyvtar-programok/versiro-palyazat/>

„Fényvesztve” verspályázat

...a legnagyobb illúzió, hogy van még elég időnk!

A szeretteink elvesztésekor érzett fájdalom vagy az ettől való félelem egyetlen minden érző emberben. A keserűséget, a kiüresedést vagy a traumák feldolgozását nehéz szavakba önteni, még nehezebb verssé formálni. Mostani verspályázatunk mégis ezzel próbálkozik.

Tudjuk, a téma komoly. Megkérünk tehát minden pályázót, hogy értve a célt, ne küldjön be más témájú írást, sem olyat, amelyben szerelmi szakítás, válás vagy kiskedvenc elvesztése a költemény tárgya, még akkor sem, ha ennek az adott élethelyzetben való szubjektív megítélése komor, fájdalmas.

Nagyon FONTOS:

- Pályázatokat e-mailben, levélben NEM fogadunk el, csak a Pályázatfeltöltő felületünkön lehet feltölteni!
- A beküldött pályázatot csak a szerződés visszaküldése után bíráljuk el.
- A pályázathoz szükséges szerződés a Pályázatfeltöltő felületen tölthető le.
- A pályázat során bekerülő művekből egy nyomtatott kötetet készítünk „Fényvesztve” címmel.

A pályázat részletei:

A pályázatunkon várjuk minden olyan költő versét, aki

szeretné megosztani másokkal az érzelmeit és szeretné egy színvonalas antológiában viszontlátni a művét. Várjuk a szerzőket, akik készek rá, hogy az alapvető emberi fájdalmat vagy az ettől való félelmet ábrázolják.

Minden pályázó egyetlen munkájával indulhat, amelyet az ezen oldalon található **pályázati felületen keresztül küldhet el** kiadónkhoz. **E-mail-ben küldött beadványokat NEM fogadunk be.**

A pályázaton bárki indulhat, aki megfelel a lejjebb kiírt elvárásoknak. A pályázó a velünk való kommunikáció alatt (levelezés, szerződéskötés) a valódi nevét kell használnia, ám a kötetbe való bekerülés esetén természetesen használhatja írói álnévét.

A beküldendő pályaművel szemben támasztott követelmények:

- Csakis a szerző saját írása lehet.
- Egy pályázó csak egyetlen pályaművel indulhat.
- Csak olyan írás lehet, amelyet még nem publikált a szerző sehol, sem nyomtatott, sem elektronikus formában.
- A vers terjedelme nem lehet hosszabb 64 sornál (üres sorokat beleszámítva), illetve egy sor nem tartalmazhat 50 karakternél többet (szóközökkel együtt)
- A vers címe nem lehet „Fényvesztve”.
- A szerző - amennyiben művét beválogatjuk a kötetbe - a szerződéskötéskor elfogadja, hogy a beküldött írással kapcsolatos mindennemű szerzői joghoz kapcsolódó anyagi igényéről lemond a Marsbook Kiadóval szemben a megjelenéstől számított 2 éven belül. Ugyanakkor a szerződésben ez időre engedélyt ad a Marsbook Kiadó részére az „Fényvesztve” című antológia sokszorosítására, terjesztésére minden további anyagi igény támasztása nélkül.
- A vers nem tartalmazhat tiltott tartalmakat (gyermekpornográfia, közösség elleni izgatás stb.), illetve konkrét pártpolitikai állásfoglalást, véleményt, propagandát vagy utalást.
- A pályaművet .doc, .docx, .txt vagy .rtf kiterjesztésű fájlként lehet feltölteni. Más formátumú dokumentumot a rendszer nem fogad el.

Részvételi díj NINCS!

Utolsó beküldési határidő: Nincs! A pályázat úgynevezett „nyílt végű” pályázat. A megfelelőnek talált írásokat folyamatosan beszerkesztjük a kiadvány munkaanyagába és amikor a nyomtatott könyv az általunk tervezett méretben elkészül, lezárjuk a pályázatot. Nem érdemes tehát halogatni a beküldést! A tervezett oldalszám 280 oldal.

A díjazásról:

A kiadó által legjobbnak ítélt vers kerül a nyomtatott kiadvány legelső helyére, amit véletlenszerű sorrendben követ majd a többi mű.

A kiadó által legjobbnak ítélt vers szerzője lehetőséget kap egy saját írásaiból általa összeállított versgyűjtemény vagy egy regény e-book-ban való megjelenítésére (450.000 karakter terjedelemben, szóközökkel együtt), amelyet a kiadó díjmentesen szerkeszt és korrektúráz. A kiadás részleteiről a nyertessel egyedi szerződést kötünk.

Forrás: https://www.marsbook.hu/index.php?post=cikk_2024_fenyvesztve&subid=all_1709383346

Könyvajánló

Jimmy Cartwright

HomoErgaster / Joacim Abrasdarox

Kurgan Quartet

Talán nincs is olyan ismerősöm, gyermekkori barátom, akire ne lett volna hatással a Magyarországra 1989-ben eljutott, eredetileg 1986-ban megjelent Hegylakó című film, Christopher Lambert (Connor MacLeod), Sean Connery (Ramirez) és Clancy Brown (Kurgan) főszereplésével. Persze mindenkire kicsit másképpen hatott ez az epikus történet.

Jómagam például innen eredeztetem érdeklődésem a középkori fegyverekhez, a bajníváshoz, haditornához. A kard számomra nem MacLeod katanája volt, hanem Kurgan pallosa. Emlékszem, akkoriban a nagyszüleim házában padlásán talált falécekből (talán régi, használaton kívüli ágyalkatrészek voltak) ahhoz a palloshoz hasonló kardot fabrikáltam, majd suhogtattam vele a kertben. Később, úgy kilenc-tíz év múlva volt szerencsém valódi, fémből készült kardokat is forgatni. Nálam így zárult be a kör a vágytól a beteljesülésig.

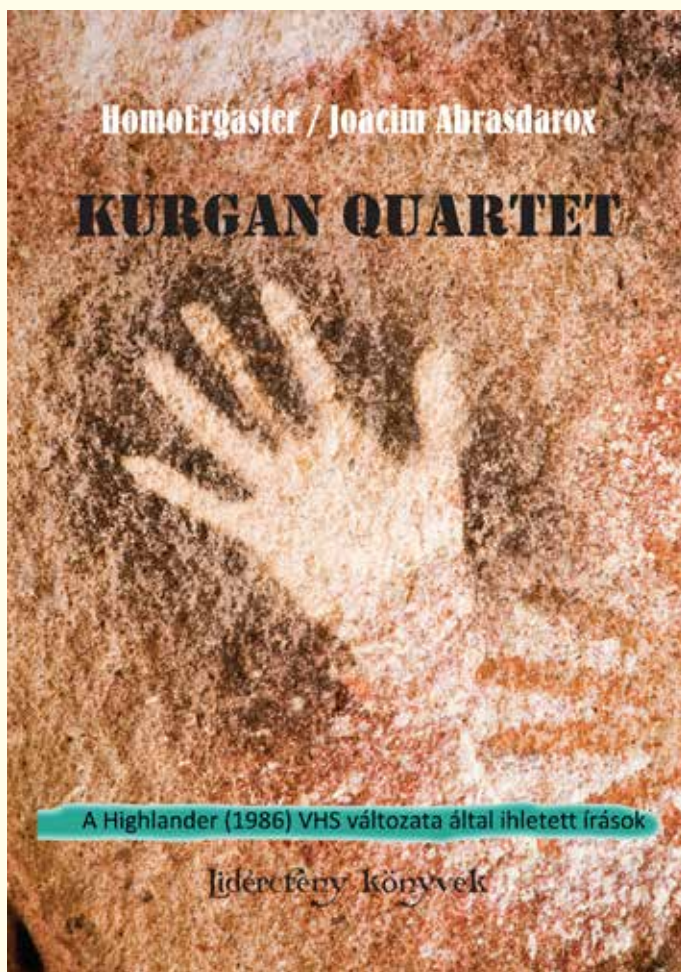
Ebben a kötetben egy másik fajta Hegylakó-mánia érte el végcélját.

Harmincöt év küzdelmének, írói megpróbáltatásának eredménye ez a könyv, mely négy hosszabb és négy rövidebb Kurgan történetet tartalmaz. Ezek azonban nem konvencionálisak, nem a hivatalos kánon szerinti Kurgan karaktert láthatjuk megelevenedni. Az író saját képére formálta, elmélyítette és kiterjesztette ezt az ősi harcost.

Láthatjuk életútjának fontos állomásait egészen attól kezdve, hogy azzá válik, amilyennek a filmből megismerehettük. Ott ő az antagonist, az ősellenség. Itt árnyaltabb képet kapunk róla, és bár a célja ugyanaz, hiszen „csak egy maradhat”, azért láthatjuk őt szórakozni is.

Az ismert halhatatlanok között talán csak Kurgan az, aki sohasem téveszti szem elől a fenti szabályt. Kíméletlenül és kegyetlenül ütközik meg bármely más halhatatlannal, legyen az egyszerű kardforgató, vagy varázstudó. Nem köt velük sem szövetségeket, sem barátságokat. Értelmetlen is lenne.

Van, hogy a modern világban a törvény elé kell állnia, az évezredek tapasztalata azonban higgadságra, ám egyúttal vérfagyasztó vigyorra készíti. Ösztönösen keresi fel a csatateret, ahol az emberiség véres harcait vívja, ám ő nem az effajta önfeledt szórakozás miatt vonzódik ezekhez a küzdelmekhez, hanem a vadászat ősi izgalma miatt.

Bár a fanfiction, mint olyan, meglehetősen távol áll tőlem, mégis azt kell mondjam, a kötetben szereplő Kurgan történetek számomra hozzáadtak a Hegylakó világához. Ajánlom mindenkinek, aki annak idején megkedvelte a filmet, vagy Kurgant magát. Biztos vagyok benne, hogy nem csalódik majd a novellákat olvasva, és nem csak jól szórakozik közben, de néhol talán el is gondolkodik.

Infó

A kötet a <https://konyvek.lidercfeny.hu> weboldalon ingyenesen letölthető PDF és ePUB formátumokban.

Annie Lascaux

A harapós piszoár esete a fogatlan vámpírral

Monsieur Xavier DuPont közvetlenül azután, hogy vámpír léte megmagyarázhatatlan szeszélyből fél éve vegetáriánus étkezésre adta fejét Kongó ádáz vadaktól hemzsegő őserdejében, teljesen elvesztette repülési képességét, ráadásul fogazatát is elhullatta. Hasát fájlalva fetrengett a földön. Lássuk be, általában nem épp ilyen körülmények között képzelünk el egy arisztokrata vérvonalból származó, elegáns, hórühorgas vámpírt. Bánta már, hogy bohém mód néhány hónappal ezelőtt háta mögött hagyta az unalmasnak vélt Európát!

Kíváncsisága Afrikát illetően akkortájt hágott tetőfokra, midőn a Le Monde hírt adott a Kongóban élő belga barbarizmusról. A vérkődös messzeségbe révedő Kongó egyszerűen Kánaánnak tűnt szemében. Köpött egyet, midőn eszébe jutott a megcsömörlött párizsi szajhák és művészek egyre keseredő vére. Nem csoda hát, hogy fantáziáját egyre inkább belengte a friss, afrikai, potya vérre való áhítozás. Képzletét teljesen felzaklatta a kérdés: vajon milyen lehet hófehér fogait belemélyeszteni egy szerencsen nyakába?

Nem sokáig maradt tétlen, miszerint a benne elharapódzott kedv nyomába eredjen, kisvártatva már egy postahajó fedélzetén szelte át az óceánt.

Belga Kongó nem okozott csalódást neki. Mohó lelkesedéstől fűtve élvezettel vetette bele magát a dús mészárlásokba, hónapokon át tapicskolt a jóízű, friss afrikai nedűben. Az ország megállás nélkül ontotta magából a patakzó vért, az egzotikus ízek és vérpezsdítő zamatok velejéig járták át mohó szervezetét.

Egy este hascsikarásra ébredt. No de nem akármilyenre! Gyomra és belei minden harmóniát mellőző égzengető muzsikába kezdtek, amíg Monsieur Xavier megtörten hullámzó teste minden tartalmát ki nem adta magából. Ettől az éjszakától kezdve rá sem tudott többé nézni emberhúsrá.

Sorsának katasztrófával egyenértékű súlya akkor kezdett realizálódni benne, amidőn már az édesen lédús makákó majmokat is fanyalogva dobálgatta a háta mögé! Ott csücsült Afrika lüktető erén, ami hiába hemzsegett lemészárolt szerencsenektől és szilaj vadállománytól, ő számkivetten, minden lelkesedésétől és minden étvágyától megfosztva hevert egy gyékényágyon. Bablevesre, tofura, és tésztára áhítozott!

Miután megpróbálkozott a vegán étkezésre való áttéréssel, rögvest céltáblája lett az odatelepiült vámpírok és helyi denevérrajok gúnyos kacajának. A bajt csak tetézte, hogy a növényi eredetű tápláléktól fogai úgy potyogtak ki

szájából, mintha csak egy elszakadt gyöngysor darabjai lettek volna.

Ha nincs az a véletlenül útjába sodródott LeMonde, gögös hősünk bizonyára belehalt volna a szégyenbe, és véget vetett volna életének az első kósza napsugárral. A lapban vaskos főcím adott hírt a Berliini Konferenciáról, Kongó bizonytalanná vált státuszáról, és az ország esetleges német felségterületté válásáról.

– Még mit nem! Büszkeség is van a világon! – dohogott, s dobantott akkorát, hogy köhöggető porzárpor közepette fejére szakadt a szállodaszoba csillárja.

Nemzeti öntudattól fűtve azonnal jegyet váltott a legelső Európába tartó postahajóra.

Európára mindig is úgy gondolt, mint egy darab változatlan kőre. Az egyre inkább fokozódó ipari termelés, a gyermekmunka ellen tiltakozó mozgalmak és a szüfraszettek fenekestül felforgatták az ősi kontinenst. Az Afrika felől érkező felhők lezúduló csapadéka ragályos kórt kezdett terjeszteni az őshazában élő nők körében.

A jelentéktelennek induló szüfraszett-mozgalom néhány év alatt olyannyira kinőtte magát, hogy uralma alá hajtotta nemcsak a politikát, de a gyárakat, a bányászatot és a teljes ipari termelést is. Uralmukhoz teljes mellszélességgel csatlakoztak a boszorkánymozgalmak, akik a középkorban férfítársaik által elszenvedett sérelmeiket most végre kamatosul visszaadhatták.

Megszületett a Párizsi Egyezmény, amiben a szüfraszettek és a boszorkánymozgalmak leszögezik, hogy együttes erővel tisztítják meg Európát a férfiktól. A boszorkánymozgalmak tartják magukat ahhoz, hogy mágikus erővel ruházzanak fel minden férfiak által használt tárgyat acélból, hogy azok a férfiak ellen forduljanak.

Így történhetett, hogy a vasöntödékben megszülettek az első cikornyás, mágikus erővel bevont piszoárok is, amiket a mágia által harapásra ösztökeltek, mielőst egy férfi közelükbe lép. Mivel a prototípusok rendben tették a dolgukat, nem volt kérdés a tömegtermelés bevezetése. A történelem végképp fordulóponthoz érkezett, Európában többé nem fejek hulltak.

Persze mindezen rá leselkedő veszélyforrásokról a Kongóba néhány éven át kiszakadt, s most frissen visszatérő Monsier Xavier DuPont mit sem tudhatott. Maga mögött hagyva a postahajót magába szívta az ismerős levegőt, Párizs éltető szagát, a Szajna csatornavízétől, mocsoktól és halárutól bűzlő levegőjét.

Otthon volt! Peckes járással sétált át a hajópallón, mellkasát előntötte a nemzeti büszkeség és hovatarozás

melegsége. Az újra megtalált Párizs identitásának fontos része volt, a szaténszoknyák nyüzsgése gyönyörrel töltötte el. A bárók csillogó borokkal, brandyvel és abszinttal teli, hívogató üvegei szemet gyönyörködtető sorban álltak az ablakok mögött. Nem hitte volna, hogy mindez ennyire hiányzott! A haza szeretete fellobogózta, és békével öntötte el lelkét.

Ennek még az sem vetett gátat, hogy ingert érzett kisdolga elvégzésére. Sürgető szükségére hallgatva bevágódott a legközelebbi helyi bárba. Hullámzó, üde, fehér keblek vették körbe mindenütt, apró kezek finom ujjakkal csalogatták s cirógatták rögvest, ám először utat kell

törnie közöttük a mellékhelyiség irányába. Majd később foglalkozik velük is – gondolta. Nadrágját sietve gombolva közeledett a növényindás cirádákkal túlsúfolt öntöttvas piszoár felé.

Fél órával később a vámpírok vérbe fagyva találtak rá egy fogatlan alakra, akiben felismerték Xavier DuPont-ot, a Kongóba szakadt arisztokrata, vegetáriánus vámpírt. Egyesek a karmát emlegették, mások a fejüket csóválták az új halálnem miatt. Senki sem hitte volna, hogy egy büszke, nacionalista vámpírral, aki még a vegán életmódra való áttérést is túlélte, simán végezhetnek a vérbeli francia, harapós piszoárok.

Erdős Sándor

Patics és Bundi

A holtág párában úszó vize felett egy gém körözött, lassan ereszkedve keresett magának reggelizőhelyet. Mikor leszállt a nádas melletti sekély vízben, apró halak és békák csapatai menekültek előle, nehogy ők legyenek a reggeli falatok.

A parton egy kis kunyhó állt, mellette egy kisfiú vakargatta a fejét. Patics – mert a fiút így hívták – elnézett a párában úszó túlsó part felé, és a kincs járt a fejében. A kincsről a faluban az öregek meséltek neki, mert mondták, a Szigetköz kincseket rejt. Ő el is határozta, hogy ezt a kincset megszerzi, ha törik, ha szakad. Bundayal, az ifjú félnótás halászlegénnyel szövetkezett is a kincs megszerzése érdekében, ezért éjszakáztak a halászkunyhóban.

– Kelj fel Bundi! – harsogta be a kunyhóba. – Vár minket a kincs.

Bundi kidugta kócos fejét, és összerázkódott.

– Korán van és hűvös – morogta. – Nem alszunk még inkább egy kicsit? Talán ha melegebb lesz és kialusszuk magunkat jobb kedvvel megyünk kincset keresni.

– Gyere te naplopó, induljunk! – szólt Patics, és már az útra készítette az elemózsiát és az innivalót.

Bundi összeszedte magát és ő is készülődni kezdett, bár közben sűrűn sóhajtozott.

– Ilyen korán, ilyen hűvösben...

Mikor mindketten elkészültek, elindultak a közelben kikötött ladik felé. Ez a jármű lesz a társuk a kaland során. Mással nem is jutottak volna sokra, hiszen a Szigetköz vadregényes tájára csak ez való. Mindenfelé víz, ingovány és kisebb-nagyobb szigetek sorakoztak, amiket csak ladikkal tudtak megközelíteni.

– Mondd, Patics, hogy néz ki az a kincs? – kérdezte Bundi.

– Nem tudom, de biztosan megismerjük, ha megtaláljuk.

Elhelyezkedtek a ladikban és lassan emelgetve az evezőket elindultak a kalandra. A csendes víztükrön apró buborékok jelezték, hogy halak túrják odalent az iszapot. Egy vidra is elúszott mellettük és szomorúan lógatták a fejüket a parti fűzek. Ahogy haladtak szigetről-szigetre,

bekukkantottak minden parti üregbe, körbejárták az apró szigeteket, tüzetesen megvizsgálva mindent, de kincset nem leltek. Megriasztottak alvó őzeket, vaddisznókat, rengeteg madarat, néhány rókát is, viszont a kutatásuk eredménytelen maradt.

– Menjünk már haza! – Panaszkodott Bundi, mikor az ebédre szánt zsíroskenyerüket majszolták a karjukat csapkodva a szemtelen szúnyogokkal harcolva.

– Még azt a nyarást át kellene nézni, lehet, hogy ott a kincs – mutatott Patics a nem messze húzódo sötét erdőre.

– Oda nem megyek! – mondta riadtan Bundi. – Úgy hallottam, rossz dolgok vannak ott.

– Meg kell próbálnunk. Szedd össze a bátorságodat! Menjünk! – csapott a vállára Patics.

A délután folyamán bejárták az erdőt, ami igaz, félelmetes volt, de semmi veszély nem fenyegette őket, viszont pár rókalyukon, meg disznódagonyán kívül nem találtak semmit sem. Lógó orral, dolgavégezetlenül eveztek vissza a kunyhóhoz, majd indultak a falu felé.

Nehéz lesz elmesélni és beismerni, hogy ennyi kutatás után sem találtak kincset.

Az idős halászok az egyikük udvarán épp a hálóikat szárították, javították mikor a két kincskereső feltűnt.

– Na, mi van ifjúság? – kérdezte őket Cirbolya bácsi, a legidősebb halász.

– Nem találtunk kincset, pedig egész nap mentünk, kutattunk – válaszolta Patics, és erre Bundi is sűrűn bólogatott.

– Nem-e? Akkor az a sok szép sziget, az a rengeteg érdekes állat, a jó levegő és tiszta víz az micsoda? – kérdezte mosolygós szemmel Cirbolya bácsi.

Patics elgondolkodott ezen, lehajtotta a fejét, és halkan azt válaszolta.

– Micsoda? Hát kincs!

Csak Bundi állt ott értetlen arccal, mert nem tudta, hogy miről beszélnek.

Bizony a kincs nem mindig fényes, és nehéz észrevenni, pedig lehet, hogy épp itt van mellettünk.

n13

Hogyan felejtünk el valamit, amit már elfelejtettünk?

Nagyon szeretnék valamit elfelejteni. Egy csúnya és kellemetlen eseményt, ami hosszú évekkel ezelőtt esett meg velem.

A baj ezzel csak az, hogy nem tudom, hogy kezdjek hozzá. Nem bírom felidézni magamban a dolgot akár-hogy erőlködök is. Semmi, nuku, teljes filmszakadás. Szörnyű!

Már aludni sem tudok emiatt, és idegileg azt hiszem teljesen ki fogok készülni.

Pedig az orvos azt mondja, a múltban történt traumatikus dolgok erőteljesen kihatnak a jelenre, ezért meg kell tanulnunk ezeket elfelejteni.

Jó, én próbálom... De könyörgöm, mondja már meg valaki, hogy lehet valamit úgy elfelejteni, hogy az ember azt sem tudja mi az?

Tumicz Krisztina Robotpingvinek

- Hat perc – mondja őszinte magabiztossággal a nő.
- Készen állok! – kiáltja az operatőr.

Pár napja engedélyezték az aktivistanőnek a tüntetést, bár a benyújtott indítvány fejtörést okozott a hatóságoknak. Végül hivatalosan is elfogadták, és a rendfenntartók úgy kezelték a helyzetet, mintha élő demonstrálókhoz vezényelték volna ki őket. Pedig nem. A téren nyolcvan sorban, egymástól méteres távolságra kilencszázhatvan robotpingvin áll készen a nyolcra tervezett tiltakozásra.

A robotpingvineket az aktivistanő irányítja a ruhájába épített érzékelőkkel. Amikor a nő megnyomja a ruha ujján a zöld gombot, a robotpingvinek életre kelnek, szemük felizzik, és az aktivistanőre tapad. Hogyha a nő megmozdul, ők is. Hogyha a nő bonyolult mozdulatot tesz, ők, mint jó kibernetikai gépek, hibátlanul leutánozzák az első mozdulatától az utolsóig. Hogyha a nő kimért nyugalommal átvonul a téren, követik, mint gyónni járó asszonyok a plébánost. Amikor a nő megnyomja a ruháján a sárga gombot, a robotpingvinek elveszítik érdeklődésüket a nő iránt, és a tervezett útvonal végén felállított projektoron megjelenő képet utánozzák.

Az aktivistanő, miután megtartja a mikrofonos főpróbát, végez a demonstráció előkészületeivel, hat perc, mondja, ő felkészült, most már az operatőrön és csapatán van a fókusz, mikor minden előkészítési folyamatot közös nevezőre hoznak, mehet – csak élő adásba – a megmozdulás.

Az operatőr egy nyitott kocsin, a nővel szemben helyezkedik el, rögzíti a kamerát, kollégája fogja vezetni a kocsit, amíg ő felvételt készít. Az aktivistanő elöl áll, testhez

simuló fekete ruhában, fejre erősített mikrofonnal, háta mögött katonai alakzatban a robotpingvinek. A rendező még egyszer ellenőrzi, hogy minden a helyén van-e, majd jelet ad a felvételre. A kamera bekapcsol, egy kamerás drón is a tér fölé repül. Indul a tiltakozás, mesterséges késleltetés nélkül sugározzák a hírcsatornák.

– A vér az vér, mindegy, kié! – kiáltja az aktivistanő a mikrofonba, majd így folytatja: – Nincs mentség a háborúra, a vérontásra, nincs mentség a kapzsiságra, az éhezés megszüntethető.

A nő a kezével a mikrofont a szájához szorítja, hogy még hangosabban szóljon, amikor azt kiabálja, hogy tedd le a fegyvert, hagyd abba mások kizsákmányolását, és segítsd az éhezés felszámolását.

A kamerás kocsit irányító kolléga a gázra tapos. Az operatőr a teleobjektívvel a menetelő nőre fókuszál, premier plánban veszi az arcát, miközben a nő határozott léptekkel halad az operatőr kocsija mögött. A robotpingvinek követik, lépéseik üteme tompán puffan az aszfalton. A kamera és a nő közti távolság fix. A nő felemeli a kezét, az öklét rázza, mire a mögötte menetelő robotsereg tagjainak jobb szárnya is felemelkedik, és bele-belecsap a levegőbe. Úristen, suttogja a kordon mögött báméskodók közül egy harmincas éveiben járó nő, szeme körül finom ráncok. Aha, ez eszelősen durva, feleli rá a pasija. A rendfenntartó osztag főnöke köp egyet, zakója ujjába törli a száját, ösztöne veszélyt jelez, de ijedt hangján csak annyit mond: a franca.

Az aktivistanő elhallgat, a fényérzékelő ruhájába épített jeladóval a projektorra vált, a robotpingvinek a kivetítő

képére fókuszálnak. A drón kamerája veszi a teret, a nőt, a robotpingvineket, akik úgy tömörülnek össze, hogy fekete hátukkal és fehér hasukkal pontosan lemásolják a projektoron megjelenő virtuális bankót. A rendfenntartó osztag főnöke ideges, fegyverét szorítva körbenéz. Vár. Pár másodpercnyi feszültség után visszaváltja az aktivistánót a fényérzékelő kapcsolót. A kivetítőről eltűnik a bankjegy. Ekkor nagy nyomatékkal ezt mondja:

– A szívem vérzik attól, hogy a csodákat a tűk rejtik, drog nélkül nem álmodik itt már senki. Kinek jó ez?

A nő befejezi a beszéd első részét. Fejét jobbra billenti, és a szemével a tömeget pásztázza. Az elhangzott mondatok tiszták, de nem lát az utcán összegyűlt emberek arcán észlelhető reakciót a kíváncsiságon túl. Csak állnak. A nő megnyomja a ruhájába épített sárga kapcsolót, és megjelenik a cannabis levelének a képe. A nézelődő tömegben álldogáló, gubancos hajú srác ránéz a projektorra, majd a robotpingvinekre, és megborzong. Ő az első, aki nem dermed bele a bábáskodók csoportjába, hanem követni kezdi a tüntető robotpingvineket, közben élénk figyelemmel kíséri az aktivistánó mondatait is.

– Vedd le a maszkod! Tanulj meg szeretni! Erőszak nélkül élni! Háború helyett békét hozni! Gyerünk! – buzdítja a nő a tömeget. A srác fülel, de a tömeg morájától már nem hallja tisztán. Negyven-ötven métert haladtak az utcán, mikor az aktivistánó megáll, a robotpingvinek is lecövekelnek mögötte. A nő melléhez szorítja a karját, mintha fegyvert tartana benne, majd ismét megnyomja a sárga színű kapcsolót. Mindenki a projektorra néz. A robotpingvinek a projektoron megjelenő képeket utánozó alakzatba rendeződnek. Először egy gépfegyvert, utána egy gránátot utánoznak, végül a nukleáris sugárzás jelét: világos háttérben, három fekete körkikk, középen fekete ponttal.

A gubancos hajú srác a projektorra néz, utána a robotpingvinekre, majd még egyszer visszanez a projektorra, és nagyot köp a járdára. A rendfenntartó osztag főnöke, a stáb és a tömegeből is páran ugyanúgy tesznek. A téren álló emberek meg csak állnak, mint a megsárgult drótkerítés. Nem mozdulnak. Nem avatkoznak bele a demonstrációba, de nem is indulnak haza. Átmenni sem tudnak a tiltakozóktól az úton. A gubancos hajú srác ekkor széttepi a pólóját, kiveszi a szájából szíjjelcsócsált rágóját, hogyha az aktivistánó újból azt kiáltja, hogy a vér az vér, mind-egy, kié, vele egyszerre tudja ő is harsogni. Az aktivistánó lehajtja a fejét, lenéz az aszfaltra, kicsit szemügyre veszi, majd rutinszerűen buggyan ki a torkából a szöveg folytatása:

– A földet vér öntözi, és túl sok rajta a gyarló ember, aki más életével játszik. Legyen már vége! – Ezzel a felkiáltással fejezi be, és felemeli a fejét. Egyenesen a gubancos hajú fiú szemébe néz, aki megismétli az elhangzott utolsó mondatot, hogy legyen már vége. Az aktivistánó szinte látja, ahogyan megképződnek a hangok a szájában, majd a vezetésével tovább dübörög a főúton a robotsereg. Az utcán álldogáló emberek viszont továbbra is megbabonázva nézik a projektor vetítette feliratot: WAR. A robotpingvinek hibátlanul az aszfaltra írják: WAR. A drón a teret mutatja. A robotpingvinek fekete-fehér állóképét, amiből végül kirajzolódik az aktivistánó ordításba torzult arca: szeme csukva, homlokán vízszintes barázdák, szája közepén fekete folt, vékony, feszült ajka között fehér fogak.

A drón körbepül a tér felett. Felveszi a mozdulatlanul álló robotpingvineket, az őket bámuló tömeget. A tévékészülékek előtt ülő emberek nem tudják, mi következik, csak érzik a feszültséget, a különös vibrálást, ami a térről beszivárog az otthonaikba, az aktivistánó mondataiból áradó dühöt, ami azonos azzal a dühvel, amit ők is éreznek a droggal, a pénzügyi kizsákmányolással és a háborúval szemben. Azt a tehetetlen dühöt, ami most rakéta módjára csapódott be az otthonukba, a vérükbe, az elméjükbe.

A következő percben zűrzavar kerekedik a téren. A projektor állókép helyett mozgófilmet sugároz. Ez összezavarja a robotpingvineket. Az operatőr, csak úgy futtában, felvesz mindent: a robotpingvinek vörösén izzó szemét, ügyetlen mozdulataikat, a megrémülő embereket, akik az átszakadó kordonon a feléjük nyomuló pingvinekre néznek.

LIDÉRCFÉNY KÖNYVEK

Olvasnál valami olyat, ami horror, de mégis szellemesen szórakoztató?

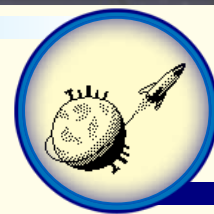

Akkor a
simagöröngyösi zombi apokalipszis
neked szól!

A két kötetes antológia
ingyenesen,
több formátumban letölthető:

<http://www.zombiapokalipszis.hu>

maggoth1

Feledékeny szőkeség

Reggel vidáman ébredek, és tudván, milyen szétszórt vagyok, lefuttatok egy rutinellenőrzést magamon. Karok, lábak rendben, szem oké, szív a helyén, állapítom meg elégedetten, aztán beugrik, hogy nem ártana vécére menni. Tíz esetben hétszer a munkahelyem felé haladva támad rám a pisilési inger, általában a legnagyobb dugóban.

Raadásul a hivatalba induláskor csak a legritkább esetben találok meg elsőre a kocsimat.

Mindig elfelejtem, hová parkoltam az este, mivel kétszer ugyanoda még sohasem sikerült letennem a járgányt. Ezúttal viszont meglepően hamar ráakadok az Opelra két háztömbbel arrébb, egy óvoda előtt, ami azért meglepő, mert nincs is gyerekem.

Örömet alig csorbítja, hogy közben rájövök, a kocsi kulcsait otthon felejtettem.

Szerencsére akad belőlük tartalék: a kesztyűtartóban. A közeli építkezésről szerzek egy fél téglát, és izmos segédmunkások füttykoncertjétől kísérvé betöröm a volán felőli ablakot. A riasztó harsány vijjogásával mit sem törődve hanyagul lesöpröm a vezetőülésre hullott üvegszilánkokat, majd elhelyezkedek a kormány mögött, és rátalálok az otthonfeledettnek hitt kulcsokra a pót-ajtónyitókkal összeölelkezve a kesztyűtartóban.

Egy kis manikűrollóval elvágom a riasztó vezetékét, aztán elstartolok a csotrogánnyal, és a forgalomba sorolok. Próbálok feltűnés nélkül a többi munkába igyekvő balfék közé vegyülni.

Kis idő múlva bejutok egy lila toronyház előtt kiépített parkolóba, későn ébredve rá, hogy a vele átellenben elhelyezkedő, érdekesen barna felhőkarcolóban folytatott rendszerjobbító tevékenységemet.

Hogy miért adom elő ezt az örületet minden áldott reggel, magam sem tudom, de szitkozódva átgurulok a másik építmény elé. Miután sikerül helyet találnom, felsuhanok a D-szárnyban várakozó lifttel a huszadikra, majd ugyanazzal a svunggal vissza a tizenkettedikre, míg végül ráeszmélek, hogy az X-blokkban dolgozom az épület túlfelén. Szokásos reggeli haláltáncom ellenére mégis időben húzom le személyi kártyámat, amin újra meg újra meglepődöm.

A bejáratnál feltartóztat Júlia kisasszony, az árgus tekintetű irodavezető, és közli, hogy kénytelen leszek orvosi vizsgálattal kezdeni a napot, mert tegnap gyors mentális leépüléssel járó agyhártyagyulladás vírust találtak a postázóban, ami jó néhány kollégámból két lábon járó karalábét csinált. Hozzáteszi, hogy valójában maga sem érti, ugyan miféle változást idézhetne elő egy ilyen fertőzés a habitusomban, de kivétel nélkül mindenkinek végre kell hajtania a CT-tesztet a kórokozó feltételezett mesterséges mivoltának okán. A hatóságok nagy feneket kerítettek minden vélt vagy valós terroristafenyegetésnek, miután a

Hezbollah egyik öngyilkos merénylője 2037-ben mindentől leradírozta a térképről a Parlamentet.

Júlia egy Keanu Reeves kinézetű robotszolga őrizetére bíz, gyanítva, hogy kíséret nélkül órákon át bolyonganék az alagsorban leselejtezett nyomtatók között. A színész-nagyágyúról mintázott kalauz bejön nekem; utánavetem magam, és lelkesen udvarolni kezdek neki, elfeledkezve róla, hogy a szimpatikus egyén szervetlen anyagból készült.

Hódolatom ellenére szívtelenül faképnél hagy az orvosi előtt.

Odabent unott hangulatú doktor fogad, én pedig engedelmesen a hűvös fémplatformra fekszem, mely besiklik velem a mögöttem várakozó alagútba. Klausztrófia kerülget, miközben a rám boruló szerkezet fülsértően kattogni kezd. A befelé haladó szerkezet nem jut velem dűlőre, végül sértődötten elhallgat. Kicsusszanok belőle, és farkasszemet nézek a zavartan köhécselő dokival, aki tanács-talanul forgatja a kezében szorongatott felvételt.

– Nos, Sügér kisasszony – hebegi –, valami nem stimmel... a teszt nem sikerült...

Kikapom kezéből a képet, hogy gomolygó sötétséggel szembesüljek.

– Haza kell mennem – közlöm sietve –, mert mindent bekapcsolva felejtettem. Ha nem intézkedek, eltűnhet az egész háztömb egy gázrobbanásban!

– De mára nincs kapacitásunk több tesztre – dadogja a doki –, viszont ha nincs tesztje, nem állhat munkába.

– Seбай – legyintek –, legfeljebb kiveszek egy szabadnapot.

– De hát a vírus...

– Engem nem fenyeget az agyelhálás réme, abban biztos lehet! – nyugtatom meg, aztán elviharzok, mielőtt társalgásunk végképp elfajulna.

Magam sem értem, fénylény létemre, miért pont ezt a Sügér Annamária nevezetű szőke irodistát választottam ki lemásolásra. Maga a művelet jól sikerült; az eredetit egy villanással eltüntettem, hogy tökéletes reprodukciójaként beépüljek a pesti társadalomba. A problémát nem a hölgy külső paraméterei jelentették, hanem az eszement, szeleburdi személyisége. Mi a fenének kellett nekem az idiotizmusba hajló szétszórtságot lekoppintanom?

Minden jel szerint már megint kihagytam a reggeli rituálé egyik alapelemét, amikor aprócska, készenléti fénypontból emberi lényé materializálódtam. Lelki szemem előtt megpróbálom visszaporgetni az ébredést követő eseményeket... Karok, lábak rendben, szem oké, szív a helyén...

Hát persze, szokás szerint előhívtam a fizikai testet, aztán az összes számomra szükségtelen belső szervet reallizáltam, mindet oda ahova kell, de basszus... az agyamat már megint elfelejtettem berakni!

D. Szűcs Csaba

Egy nem várt viszontlátás története

Két haragban lévő úr hosszú idő után újra szembetalálkozott.

– Te meg hogy kerülsz ide?! – kérdezte megdöbbenve az egyik.
 – Tegnap délelőtt költöztem be – válaszolta a másik.
 – Miért pont erre a helyre?
 – Hova máshova mehettem volna?
 – Tizenhét évig nyugtom volt tőled, erre tessék, ezentúl akár minden nap láthatom azt a mocskos képedet! – mérgeződött a régebb óta ott lakó.

– Ahogy én is a tiédet. Legjobb lesz, ha elkerüljük egymást.

– Most az egyszer jól beszélsz! Ez a kövezett út, itt alattunk, a határ, a jövőben a magunk oldalán maradunk.

– Megegyeztünk!

Kakasszót hozott a hűvös pirkadati szellő a városszéli temetőbe, úgyhogy a két lebegő szellem – mivel letelt a mai idejük az élők világában – visszatért fejfás sírjuk mélyére.

Ebenezer

Széljárók

A metsző, jéghideg szél dühösen nyargalt le a sivár Kolcsnij-hegy oldalán, és minden útjába akadó növénybe, állatba és sziklába vadul belekapaszkodott. Megrázta őket, próbált minél mélyebbre szűrni kéregbe, bundába vagy kőbe. Haragosan zúgott, könnyörtelenül süvített és rendíthetetlenül fújt. Az alig centiméternyi friss hóval lepelt hegyoldalban három alak baktatott lassan egy nem létező ösvényen – ők sem kerülhették el a szél figyelmét és csillapíthatatlan örületét. A vastag prémkabátok szálai össze-vissza tekeregtek a légörvényben, a súlyos bakancsok által felkavart hópelyheket pedig hosszú fátyolként vonszolta mögöttük a szél. Csuklyájuk mélyen be volt húzva vastag szemüveggel és kötött sállal védett arcukba. Hangtalanul mentek egymás mögött, csak a bakancstalpak csikordulása hallatszott a jeges sziklákon, ahogy a szél üvöltött rájuk.

Az elől haladó ember váratlanul megállt, és felfelé tekintett a hegyoldalban, oda, ahol egy vörösfenyőekkel körbevett terület színes foltja bontotta meg a kopár hótakarót. A késő télben is harsányzöld tűlevelek fázósan rázkódtak a szélben, ahogy a süvítés egész mély morajja szelődült kurta ágaik között, majd a tömzsi törzsek takarásából valami szabályos alakú struktúra bukkant fel. A könnyű hátizsákot hordó ember arrafelé mutatott, két társa pedig hangtalanul bólintott. Egyenesen felkapaszkodtak a fenyőliget felé, eddig sem úton haladtak, így egyáltalán nem hátráltatta őket, hogy most egy meredek kaptatón kell mászniuk. Ki tudja, mióta lehetek úton,

a nap már vagy hat órája felkelt, de mozdulataikon nem látszottak a kifáradás jelei, holott ketten súlyosabb zsákokat cipeltek. A kis csapat kitartóan haladt felfelé, és a nyargaló szél, ha lehet még agresszívebben fújt, mintha csak eltökélte volna, hogy lesöpri őket a hegyről.

A szél minden próbálkozása ellenére azonban a három vándor elérte a ligetet, behúzódott a némi védelmet jelentő fenyőfák közé, és lerázták bakancsukról a rátapadt havat. Leverték szőrme kabátjukról a bolond szél által rájuk hányt hópelyheket, aztán szemügyre vették a fenyvesben megbúvó épületet. Egy vastag rönkökből épített kunyhó volt az, nem túl tágas, de akár hat embernek is kényelmesen elegendő. Az ajtó nem volt bezárva, errefelé nem kellett illetéktelen behatolóktól tartani, csak egy súlyos vasretesz tartotta, hogy a makacs szél be ne taszítsa. Belépve sötétség fogadta őket, az épületnek nem voltak ablakai, ám pár másodperc múlva egy elemlámpa erős fénye hasította szét a feketeséget. A sárgás fénykör egyszerű, céltudatos és fából készített bútorokat világított meg, egy méretes asztalt, hat ágyat, székeket és három szekrényt. A lámpa átsuhant a hétköznapi berendezésen, csak a masszív öntöttvas kályhán pihent meg egy pillanatra, illetve a mellette felrakott fahasábokon és szeneskosarakon.

Másfél óra múlva a három férfi szőrmebundáitól és vastag pulóvereitől megszabadulva ült az asztal körül, arcuk kipirosodva. Előttük szolid, de kiadós vacsorájuk morzsái heverték egyforma fémtányérokban. Nemcsak a barátság-

gosan ropogó tűz melegítette őket, hanem egy szinte teljesen üres vodkásüveg perzselő tartalma is. Kényelembe helyezkedve, de némán ültek, mintha csak vártak volna valamire vagy valakire. Egyikük időnként felemelkedett, hogy egy újabb fahasábot dobjon a kályhába. Odakint a sötétség leple borult a kietlen vidékre, csak a szél rótt kifogyhatatlan útját. A vastag mohával kitömött farönkök résein azonban a legnagyobb igyekezete ellenére sem tudott befurakodni a házba, a menedék megóvta az oda-bent megbúvó prémvadászokat.

– Mi tartott ilyen sokáig, Kolja? – kérdezte az egyik férfi attól, aki egy vödör hóval tért éppen vissza odakintről.

Amaz nem felelt azonnal, mintha előbb megrágtta volna a szavakat:

– Van valami odakint.

– Mi az? Ember? Állat?

Kolja vállat volt:

– Ebben a sötétben nem láttam. Csak éreztem.

Hallgattak egy darabig. Több vadászidényt együtt töltöttek már, ismerték egymást, bíztak a másik ösztöneiben.

– Akárhogy is, most pihenjünk! Holnap még megnézzük a csapdákat a forrásnál, aztán visszamegyünk Vaposkába.

Helyeslő mormogás volt a válasz, és mindenki az ágya felé botorkált a kályhában táncoló lángnyelvek sápadt fényében.

– A tüzet ne hagyjuk leégni, aki felébredne, tegyen rá!

Nyugovóra tértek, de talán megszokásból, talán Kolja miatt, a fegyverét mindegyik egészen közel tette az ágyához. Hamarosan mind álomba zuhantak, kimerítő napok voltak mögöttük, amelyeknek még nem volt vége. A vadászok mestersége kemény volt és zord, a tajga semmit sem adott könnyen. A szél pedig csak fújt körülöttük, mintha sohasem akarná abbahagyni.

– Dimitrij, hol van Kolja? – suttogott valaki.

Dimitrij felkönyökölt, és a mellette lévő, üresen álló ágyra pislogott. Bár a félhomálynál is gyengébb volt a fény, az egyértelműen látszott, hogy Kolja nem feküdt az ágyában, és a szobában sem volt. A férfi lassan felült, és felkattintotta az elemlámpát, amit a párnája alól húzott elő. Körbevilágított, de csak Akim hunyorgott a fényben, Kolja ágya üresen ásított.

– Elvitte a puskát, de a bundát nem – jegyezte meg Dimitrij. – Reggel van már?

Akim kimászott a takaró alól, bakancsba bújt, és az ajtóhoz ment. Résnyire nyitotta, és odakintről halványpiros derengés folyt be a szobába.

– Pirkad.

A két férfi sietve összekészült, felöltöztek, és a fegyverüket a vállukra csapták. Kimentek a kunyhó elé, a fák ölelésébe. Csend borult rájuk, mintha minden megfagyott volna a jéghideg éjszakában. Még a szél is megdermedhetett, mert egyáltalán nem lehetett érezni semmit, még a legenyhébb fuvallatot sem.

– Kolja! – Dimitrij kiáltása szinte felrobbant a némaságban. – Kolja!

Képzett vadászok lévén, a férfiak szisztematikusan és rutinosan derítették fel a fenyőligetet a ház körül. A fák között nem volt hó, elsárgult, puha tűlevelek borították a fagyos talajt.

– Ide! – harsant egyszerre Akim izgatott hangja.

A liget szélén, ott, ahol a fák védőgyűrűjén kívül már ujjnyi fehér hó lepte a hegyoldalt, Kolja mozdulatlan, fagyos teste hevert.

A tajga tudott adni, ám elvenni is. A hideg, a vadak és a kopár vidék nem volt akárcikinek való. Prémvadászként tökéletesen tisztában voltak vele, hogy akár egy apróság is komoly veszélyt rejthetett ebben a zord világban.

– Mi ütött belé, hogy kabát nélkül jött ki? – értetlenkedett félhangosan Dimitrij. – Nézd az arcát!

Kolja arcvonásai eltorzultak, mintha iszonyatos kínt állt volna ki, vagy rettenetesen megrémült volna. Ugyanakkor, akármilyen érthetetlennek is látszott, egy hátborzongató vigyor ült sápadt ajkain. Talán kiáltani szeretett volna, mert szája nyitva volt, szemei kitágulva meredtek a semmibe. Akim mellé térdelt, és megtapogatta. A halál ezen a tajgon nem volt sem tabu, sem ijesztő.

– Meghalt, és csak utána fagyott meg – állapította meg a férfi. – Nemrég, mert még vannak lágy részek. Talán fél órája.

– De miért jött ki? – ismételte magát Dimitrij.

Akim vállat volt, és megcsóválta a fejét.

– Nem tudom, talán... talán amiatt, amit tegnap este mondtam. Hogy volt idekint valami.

Dimitrij megborzongott. Hogy attól, amit hallott, vagy a hidegtől, azt csak ő tudta.

– Eltemetjük?

Akim a fák felé bökött a fejével:

– Az egyik fenyő tövébe. Ennyivel tartozunk neki.

A nap már magasan járt az égen, és a szél is megérkezett valamelyik völgyből, hogy ismét egyre erőteljesebben gyötörje a kopár vidék élő és élettelen lakóit. A fenyves halkan búgni kezdett, és az ágak lassú, méltóságteljes táncba kezdtek. A két vadász fedetlen fővel állt pár pillanatra egy friss földombocskával mellette, az egyik vastag vörösfenyő lábánál.

– Ég veled, Kolja – mormolta lehajtott fejjel Dimitrij, és a szél felkapta a szavait, hogy szerte vigye a tajgán, mint kéretlen hírnök.

Dimitrij és Akim csendben összepakoltak a kunyhóban, fát vágtak a következő vadászcsapatnak, és rendet hagytak maguk után. Az eddig begyűjtött prémekeket egyenlő arányban szétosztották egymás között, hogy egyforma súlyt vigyenek. Alig beszéltek közben, szinte csak annyit, hogy Kolja prémjeit Mira, a felesége kapja meg. Nem kívántak már a forráshoz sem menni, Vaposka felé fordultak, és az egyre erősödő szélben nekivágtak a hegyoldalnak. Át kellett kelniük a csúcs melletti apró hágón, hogy a Kolcsnij másik oldalán leereszkedve megérkezzenek a nagy völgybe, amely talán másnap estére bevezeti őket a városkába.

A szél szürke felhőket hozott az égre, és déltájban szál-ingózni kezdett a hó, mintha csak játékszere óhajtott volna lenni a bolond szélnek. A kavargó hópelyhek erősen megkurtították a látótávolságot, a nehéz hátizsákok pedig húzták a vállukat, de a vadászok zokszó nélkül meneteltek felfelé. Akim azon töprengett, mit mondhatnak Mirának, mi történt Koljával. Hisz maguk sem tudták, miért ment ki a házból, és mi okozta a vesztét. Talán az arcát nem is fogja említeni a nőnek, az lesz a legjobb.

Gondolatából az zökkenetette ki, hogy beleütközött az előtte váratlanul megtorpant Dimitrijbe. A nagy termetű vadász maga elé meredt a hóba, és arra sem reagált, hogy Akim nekiment.

– Itt – csak ennyit mondott, és előre mutatott a hóba.

Úgy két-három méterrel előttük egy mélyedés látszott a friss, ám sekély hóban, egy nagy, lapos és meredek falú lenyomat. Mint egy lábnyom, de mégsem lehetett az. Nem volt formája, nem voltak benne sem karmok, sem ujjak. Hatalmas volt, amorf alakú, és magányos. Mintha a szél odafújt volna valami óriási, nehéz tárgyat, hogy lecsapja, majd újra felkapja, és tovavigye, létrehozva ezt a furcsa talányt. Akárhogy szemlélték, nem tudtak rájönni, mi is lehetett az. Egy nyom? Esetleg csak megsüppedt a talaj? Vadak pihenőhelye? Vagy a szél játszott gonosz tréfát velük? Nem volt kedvük piszkálni, sem idejük sokáig megállni. Át kellett jutniuk a hágón, mielőtt a hó és jég síkossá teszi előttük a sziklákat. Végül is, mit számított, mi volt az?

A naplemente már a Kolcsnij-hegy déli oldalán érte őket, és jóleső érzéssel vették tudomásul, hogy nem csak biztonságban át tudtak kelni a hágón, de még a sötétség beállta előtt elérik a barlangfülkét, ahol éjszakázni terveztek. Talán egy félórányi ereszkedés után már odabent ültek a természetes vájatban, amelynek szűk, lapos bejárata volt, de belül egészen kiöblösödött. Védve voltak a szakadatlanul fújó szélől, és apró gázmelegítőjük lángja is mindössze enyhén remegve égett. Levest készítettek maguknak szárított húsból, gombából és fűszerekből, amitől kellemesen édes illat lengte be a barlangodút. Odakint lomhán hullott a hó, az apró pelyhek örökmozgó táncukat lejtették a lehűlő levegőben, ám előadásukat lassan elnyelte az éjszaka leereszkedő sötét függönye. A két férfi szeme is lecsukódott, meleg szőrmebundájukba burkolódzva elaludtak. Álmuk nem volt oly békés, mint a kunyhóban az előző éjszaka, de pihenniük kellett, hogy másnap elérjék a városkát.

Amikor Akim felnyitotta a szemét, már hajnalodott, a nap gyenge sugarai pirosas kontúrokat rajzoltak a környező hegyek ormaira. Akárcsak tegnap, szélcsend honolt a tajga fölött, és mérhetetlen csend ült meg a fagyos tájat. A hóesés elállhatott még éjfél előtt, mert bokáig sem ért a fehér paplan odakint.

Dimitrij a barlangfülke szájában ült, fegyvere keresztbe vetve az ölében, és kibámult a völgy felé. Olyan mozdulatlanul ült, mint egy kőszobor, csak lassú légzésétől emelkedő vállai jelezték, hogy nagyon is eleven. Amikor megneszelte, hogy társa is felébredt, röviden kibökött ujjával, és csendesen ezt mondta:

– Van valami odakint.

Akim megborzongott, de közelebb húzódott Dimitrijhez. Ugyan nem állt különösebben szándékában suttozni, mégis fojtott hangon kérdezte:

– Mi az? Hol van?

– Odakint – felelte kurtán a másik.

Csendben kuporogtak az odú védelmében, és figyeltek. Bármi nesz, bármi mozdulat vagy bármi illat elegendő lett volna, hogy észrevegyék. De semmi sem árulkodott arról, hogy lenne a közelükben bármi is. Aztán Akim is megérezte.

Nem lehet szavakba önteni olyasmit, amelyet az embernek csak az evolúció évmilliói során kialakult ösztöne volt képes felfogni, érzékelni és durva gondolattá formálni. Az évezredek során sokan, sokféleképpen nevezték már, de a lényeg ugyanaz volt – érzékelni valami jelenlétét, amely semmilyen más érzékszervvel nem volt megtapasztalható. A két vadász, Dimitrij és Akim, most egészen határozottan tudta, és nem egyszerűen csak érezte, hogy van valami odakint.

Aztán egy árnyék vetült a barlang bejáratára, valami eltakarta a felkelő napot, és egy tompa suhogás vagy sűrűlódás hangja szűrődött be. Dimitrij felpattant, mintha rugóból lőtték volna ki, és két hatalmas szökkenéssel a hegyoldalban termett. Akim nem követte, teljesen megdöbbsent társa váratlan mozdulatától, és a vadászat hagyományainak gyökeresen ellentmondó reakciójától. Jól látta, ahogy Dimitrij körbepillant, majd fejét felkapva, kissé oldalára fordulva, a magasba tekint. Először meglepett arcot vágott, majd a rémület lángja lobbant a szemeiben, hogy az egész átadja magát a terror mindent elsöprő hullámának. A férfi szája kinyílt, de hang nem jött ki a torkán, csak valamiféle mélyről felszakadó hörgés, amely fokozatosan nyüszítésbe csapott át, majd elmebomlott nevetésbe. A következő pillanatban Dimitrij elnémult, arccal előre a földre bucskázott, és pár métert gurulva a hegyoldalban, örök mozdulatlanúságba dermedt.

Akim bénultan szemlélte a rövid, ám felkavaró jelenetet, agya görcsösen igyekezett kirekeszteni minden impulzust, miközben ott lüktetett a gondolat – ez a vég. Ám a barlangra borult árnyék elhúzódott, a halk nesz eltűnt a semmiben, és elillant a jelenlét érzése. A vadász továbbra sem mert, akart, tudott mozdulni, a pánik béklyója csak nagyon lassan kezdett engedni szorításán. Amikor végre meg tudta tenni azt a négy lépést, ami elválasztotta őt a kinti világtól, és kitekintett a tajgára, észrevette ő is, amit Dimitrij.

Az leginkább egy emberre emlékeztetett, aránytalanul hosszú lábakkal, és térd alá lógó karokkal, enyhén görnyedt testtartással. Bőre hófehér vagy sápadtfakó volt, kérgesen száraz, ám izmai és csontozata élesen kirajzolódtak alatta. Szőrzet nem borította, még a fejét sem, amely hosszúkásan keskeny volt, látható fülek vagy orr nélkül. Lomhán, nagyokat lépve haladt a hegygerinccel párhuzamosan, sekély, amorf lábnyomokat hagyva a hóban. Észre sem vette, észre sem vehette, sem a barlangüreget, sem Dimitrijt, sem Akimot. Hatalmas, gömbszerűen kidülledő fehér szemei ugyanis legalább kétszáz méter magasan ültek, ahogy ez a kolosszus, három másik társával együtt, méltóságteljes csendben átvonult a szibériai hegyvidék rideg bércei között, és lépteik mögött megérkezett a szél.

Mab Tee

A fitnesskarkötő

Ha jót akartok magatoknak, fitnesskarkötők sose legyen!

Elkövettem azt a hibát, hogy beleszerelmesedtem egy Xiaomi fitnesskarkötőbe, és hát elregéltem otthon szívem vágyát, hogy nekem kell egy ilyen. Szinte azonnal meg is kaptam. Kis családom már előre mosolygott, dörzsölte a tenyerét, én pedig a rózsaszín ködben nem vettem észre e baljós jeleket.

Meg is érkezett a „drágaszág” postán, kibontottam, beállítottam és a kezemre raktam.

Ki gondolta volna, hogy egy igazi rabszolgahajcsárt bilincselek magamhoz! Az még hagyján, hogy magától meghatározta, hány perc edzés, kalóriaégetés, lépés vár rám naponta, és makacsul ragaszkodik hozzá, megváltoztatni nem lehet, de ráadásul még be is szól!

Éppen száz ujjal gépelek, amikor rezeg a drága, hogy fussak körbe, álljak fel, nyújtózkodjak. És ilyenkor szolgál módon nyílik a szobaajtóm, majd öles lépésekkel elindulok otthon addig, míg a bilincsem nem rezeg, hogy teljesítettem a feladatot. Kis családom meg persze röhög, hogy: na, Anya megint köredzést tart a lakásban.

De ez még nem minden! Ez mér mindent, még azt is, amit nem szeretnél!

Történt az eset, hogy merészeltém délután szunyókálni egy kicsit, erre mit ír ki? Ez így jó, de ne ilyenkor aludjál, hanem menj aludni este tíz és tizenegy között.

Mindent szabályozni akar!

A minap ott trónoltam, ahová a király is gyalog szokott járni, amikor ismét beszólt a démoni szerkezet, hogy elegem ültem „mán”, fussak körbe. Azon gondolkodtam, hogyha én most csak úgy felpattanok és letolt gatyával ismét köredzésbe kezdek, miközben húzom a csíkot magam után, ugyanis elkaptam a hígfosás, szerintem sanszosan ki fog nézni nekem egy csinos kényszerzubbony, arról nem is beszélve, hogy utána takaríthatom fel az egész lakást, de hoppá! Akkor ki tudom játszani rendszert, mert elindítok egy tréninget, méghozzá a táncot. És amíg lent brékelek a padlón a felmosóronggyal, addig is beljebb leszek a napi kalóriaégetés- és lépésrestanciámmal.

Szóval, így megy ez most már egy ideje, és már minden porcikámban nagyon érik egy Dózsa-féle parasztfelkelés,

már tényleg csak egy utolsó csepp hiányzik a lázadáshoz.

Mi az édesanyák és édesapák egyik kedvenc elfoglaltsága így szeptember elején? Naná, hogy szülői értekezéslet.

Tegnap én is csatlakoztam e szülői tevékenységhez, illetve ahhoz a kihíváshoz, hogyan tudok minél jobban belesimulni a padba, mi több, láthatatlanná válni, hogy ne én legyek az ezévi ügyeletes osztálymutteri, amikor ez a kis dög ismét rezegni kezdett, hogy fussak körbe, mert már régóta ülök. Csendesesen szűrtem egy szaftos bazdmeget a fogaim között, szerencsére itt senki nem ért magyarul, majd kéjesen lenyomtam azt az átkozott pipát, hogy: nesze, nem futok! Éppen akkor nézett rám az osztályfőnök. Na – mondom magamban – végem van! De szerencsére egy bátor bajor anyuka közben magára vállalta a nemes feladatot.

Most itt ülök a számítógép előtt és azon elmélkedem, ha még egyszer ez az átkozott, elvetemült, démoni, rabszolgahajcsár karkötő rezegni kezd, akkor tudjátok, mi lesz? Tudjátok, mi lesz?!

Hát, ez!

BESZÓLT

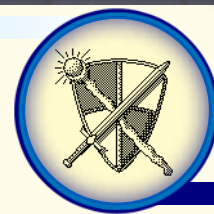
ELÁSTAM!

Lidércfény

Xenothep

609-02

102

Rosszul aludt, egyfelől az idegen környezet, másfelől a kellemetlen benyomások miatt, így reggel rosszkedvűen ébredt. A reggeli rutin kicsit helyre rázta, mikor elhagyta lakrészét, már ismét annak a hűvös, józan gondolkodású tudósnak érezte magát, amilyen valójában csak szeretett volna lenni. Elalvás előtt újra meg újra lepörgött előtte az egész jelenet, az áram sújtotta kislány vergődése, fájdalom, szenvedő sikolyai, majd az átváltozása, végül, amint a vére csorog le az üvegen. Martin nem tudta elhelyezni gondolatai rendszerében a dolgot, minduntalan csak oda lyukadt ki, hogy ez valami trükk volt, valami ostoba tréfa áldozata lett.

Az instrukciókat követve az étkezőbe ment, ahol már többen is ültek az asztaloknál. Jayde már várta, mosolyogva intett felé.

– Uraim, hadd mutassam be önöknek Dr. Martin O’Connelt, az új biológusunkat! Martin, ők itt a leendő kollégái. Mind tanulatlan, ostoba tahó.

Halk nevetés futott át a termen, páran felé intettek, Jayde egy asztal felé mutatott.

– Ülünk le oda!

Az asztalon már odakészített teríték várta őket, szalonnás tojásrántotta, kenyérszeletek, szósok, friss zöldség. Martin vegyes érzelmekkel foglalt helyet.

– Beszélhetnék a tegnap látottakról?

– Másról sem fogunk beszélni, higgye el! Csak kérdezzen bátran!

– Az ott... valóság volt, igaz?

Jayde jóízűen falatozni kezdett.

– Mi a valóság? Hogyan definiálná? Tudja, amikor idejöttem, meglehetősen nagyképu és arrogáns voltam. Sokkal inkább megjátszás volt ez részemről, mint valódi jellemvonás, inkább csak így tartottam magamtól távol az embereket. Szörnyen rosszak voltak a szociális készségeim. Hozzászóltam, hogy nem kedvelnek, és nyíltan ellenségesek velem, itt azonban ezzel senki sem törődött. Egy idő után beláttam, hogy teljesen hatástalan a színjáték, így lassacskán abbahagytam. Amint egyre többet ismertem meg munkám jellegéből, annál inkább új jellemvonásokat fedeztem fel magamban. Nyilván addig is megvoltak ezek, de ekkor tudatosultak bennem. Ez a hely...

Körbeintett.

– Mindenkiből kihozza az igazi énjét.

– Miért mondja ezt el?

– Mert tudom, hogy önre is hatással lesz, amit itt tapasztal majd. Csak szeretném megkönnyíteni a beilleszkedést azzal, hogy elmondom: teljesen normális a folyamat, amin majd keresztülmelegy.

– Mitől olyan biztos benne, hogy ez megtörténik?

Jayde letette a villáját, és a poharáért nyúlt.

– Az imént azt mondtam, megváltoztam itt. Őszintébb lettem önmagamhoz, és másokhoz is. Be kellett látnom a hibáimat, és szembesültem azzal, hogy amit valóságnak gondolunk, csak egy vékony máz a felszínen, ami alatt olyan mélységek, fölötté olyan magasságok vannak, amiket valószerűleg a mi életünkben nem ismerünk meg.

– A csillagászoknak is voltak ilyen kijelentéseik, most pedig ellátunk az univerzum szívéig.

– Nem uram, feltételezzük, hogy látjuk. A világűrben lebegő hatalmas távcsöveinkkel ellátunk felfoghatatlanul messzire, fotókat készítünk hónapokon át, a temérdek képalkotó szoftver pedig értelmezi számunkra, és megjeleníti a tízmilliárd fényévnnyi távolságban lévő galaxisokat. Pedig valójában az a múlt. A fény ennyi ideig utazott a távcsövünk optikájáig, ez idő alatt pedig azok a rendszerek elmozdultak, talán megsemmisültek, egybeolvadtak, tehát amit látunk nem a valóság, csak a múlt egy parányi szelete. A minket körülvevő természet, amit mi magunk mögött hagyunk, és már nem vagyunk a része igazán, egy hasonlóan hatalmas és bonyolult rendszer. Minden nap teszünk új felfedezéseket, próbáljuk megérteni, összeilleszteni a részeket, hogy aztán találjunk valami olyasmit, ami rácsófol minden eddig megismert dolog lényegére.

Martin lassan enni kezdett, bár nem volt étvágya.

– Jól sejtem, hogy már Quartoról beszélünk?

– Igen.

– Mi ő?

– Nem ő. Kérem, ne kövesse el a hibát, hogy emberként gondol rá. Noha van emberi alakja, és intelligens, semmiképpen nem ember.

– Akkor hát idegen lény?

– Idegen, de nem a szó klasszikus értelmében. Nem az Aedán kívülről származik. Egyfelől egy teljesen közönséges ember, másfelől a biológiai felépítése, az idegrendszerre, az agyműködése teljesen eltér mindentől, amit ismerünk. Képesek vagyunk információkat kinyerni, de nem tudjuk értelmezni, mert nincs mivel összevetni. Pontosan úgy vagyunk vele, mint ön, aki látta, amint átváltozik, de nem tudja, hogyan történt.

– Hogy lehet mégis közönséges ember?

– Nos... Többünk is megfogalmazott már különféle elméleteket, ám egyik sem állja meg a helyét. A tény, hogy Quarto egy fejlődésében átlagos, egészséges és értelmes tizenéves kislány, és Quarto egy alakváltó, ami képes átalakulni egy olyan lényé, amit nem lehet elhelyezni egyetlen biológiai rendszerben sem. Mindkettő igaz. Nagyon sok vizsgálatot végeztünk, a nap huszonnégy órájában megfigyeljük, mégsem jutunk konszenzusra. Vannak olyan mentális képességei, amiket csak regisztrálni tudunk, értelmezni nem. Feltételezhetően képes

valamiféle telepátiára, a megérzései természetfeletti. Emberi alakjában átlagos képességű mindenevő, a másikban egy emberfeletti képességekkel rendelkező intelligens ragadozó.

Martin belekortyolt vizébe, majd társára nézett.

– A legendák farkasembere?

– Találó hasonlat, eleinte még páran így is nevezték, ám ez messze van az igazságtól. Bármi is legyen ez, nem farkas.

– Ezért vannak a folyosókon robotgépfegyverek?

– Lényegében. Nézze, tudom, hogy mindez nehezen emészthető!...

– Nem, ez abszurdum, mégis tartok tőle, hogy hiába is tagadnám, mert amint majd látni fogom kutatásaik eddigi eredményeit, szembesülök veled, hogy mindez igazság.

Jayde elmosolyodott.

– Nagyon jól veszi az első akadályokat. Voltak kollégák, akik még hetekkel később is szkeptikusak maradtak a nyilvánvaló bizonyítékok ellenére is. Kíváncsian figyeltük, amint próbálják megcáfolni, vagy magyarázatot találni a jelenségre, szerettük volna elhinni, hogy nekik sikerül, hogy talán valami elkerülte a figyelmünket... De a tényekkel nem mehetünk szembe. Ezek itt léteznek, mi pedig nem tudjuk kategorizálni őket.

– Miért egy biológiai fegyverek fejlesztésével foglalkozó részleg vizsgálja ezeket? – kérdezte Martin, mire Jayde mosolya elhalványult, tekintete megkeményedett. Rezzentelenül nézett Martinra, aki pár másodperc után elkomorult. – Értem.

Jayde megtörölte a száját szalvétájával, majd hátradőlt.

– Dr. Butler, kutatásaink vezetője és komplexumunk parancsnoka az egyetlen közöttünk, aki többet tud bárkinél. Nagyjából egy évvel ezelőtt fogtuk be az első lényt. Nem tudom, Dr. Butler honnan tudta, hogy erre jár, sejtelmünk nincs, honnan tudott előre dolgokat. Egy éjjel kiküldött pár speciálisan kiképzett embert, speciálisan tervezett ruhában, ami hasonló anyagból készült, mint a tegnap viselt maszkjaink. Ezt az irizálást a lények nem látják, majdnem láthatatlanná tehetjük magunkat előttük, ha ilyen ruhadarabokat viselünk. A vadászok hozták be a lényt. Nem sokkal később ez megismétlődött, így most van idelent tizenkét ilyen... mutáns.

– Mi szükség van nekünk a maszkokra?

– Előírás. Nem akarjuk, hogy lássák az arcunkat.

– Gondolja, hogy csak arcról ismernek fel? Nyilván a szaglásuk is kiváló.

– Ne haragudjon, tényleg nem tudom az okát. Valaki egyszer kitalálta, hogy viselnünk kell, ha bármiféle kapcsolatba kerülünk a lényekkel, és kötelezővé tették.

– Hogy értette, hogy emberfeletti képességeik vannak?

– Eltérek megjelenésben és képességekben, egy elmélet szerint nem is teljesen ugyanahhoz a fajhoz tartoznak. Vezetőnk kiapadhatatlan lelkesedéssel és kíváncsisággal kísérletezik rajtuk, noha semmilyen sikert nem értünk meg el, ami az irányításukat illeti. A cél, hogy ezeket a lényeket totális kontroll alá lehessen vonni, mindezidáig elérhetetlen maradt. Nem untatom technikai részletekkel, majd megismerkedik a naplókkal, most nagy vonalakban vázolólok, mit tudunk meg. A telepátiát, illetve a szuper szenzorális képességeket már említettem, az átváltozásnak

szemtanúja lehetett ön is tegnap. Ezen felül úgy tűnik, hogy halhatatlanok is.

Martin felvonta a szemöldökét, mire Jayde bocsánat kérésen intett.

– Butler többüket beoltotta különféle vírusokkal, megvagtuk őket pengékkel, áramot vezettünk beléjük, hogy felmérjük tűróképességüket. Csak az öt napon túli éheztetés, és az oxigén megvonása járt némi eredménnyel, bár így is csak afféle tetszalálba kerültek, ami alatt életfunkcióik drámaian lelassultak. Viszonylag gyorsan regenerálódnak, bár nem maradéktalanul. Van köztük egy, Sexto, aki már borzalmasan torz, úgy emberi alakjában, mint átváltozva, Secundo megvakult egy ór túlkapasai miatt, Tertio szétvágta az arcát, és az egyik szemét, amint menekülni próbált egy üvegtáblán keresztül.

Martin megborzongott, mire Jayde enyhe mosollyal legyintett.

– Majd megszokja. Egy nap majd rájön, hogy ezeknek semmi közük az emberekhez, és akkor majd képes lesz szenvtelenül tekinteni rájuk. Tudja, fejlődnek. Egyre újabb képességeik jönnek felszínre, és bár el vannak különítve, úgy tűnik, valahogy megtanulják egymástól. Egyre sűrűbben fordul elő, hogy a közelükben nem a valóságot látjuk. Valamiképpen képesek manipulálni az emberi elmét, és delúziókat kelteni. Ezek pár másodpercig tartanak csak, de nagyon rémisztő a tudat is önmagában, no meg a látott képek se megnyugtatóak. Én például nemrég láttam egy kutyanagyságú... de nem fontos, lényeg, hogy nem tudtam az arachnofóbiámról eddig. Viszont szót kell ejtenem a lények közül a legkülönösebbéről, Primoról. Hogy megértse a veszély lényegét és mértékét, mutatok önnek pár fotót. Borzalmas képek lesznek, de figyelmeztetem, hogy a végén fog rádöbbenni csak igazán, hogy a veszély mekkora.

Előhúzott a zsebéből egy köteg fotót, és Martin felé tartotta. A képen egy laboratóriumnak berendezett helység látszott, középen egy műtőasztallal, amin egy felismerhetetlenre marcangolt emberi test feküdt. A berendezés vérrel volt összefröcskölve, Martin egy pillanatra lehunyta a szemét.

– Uramisten...

– Mit lát a képen?

– Egy áldozatot... egy széttrancsírozott humanoid formát.

– Rendben, nézzük a következőt!

Martin egy üres folyosót látott, a padlón, falakon, és mennyezetén különös, egyfelé futó, rövid, fekete csíkokkal. Jayde a képre bökött.

– A robotgépfegyver lövedékei csinálták. Egy fél tárat kilőtt, százhusz lőszer tíz másodperc alatt.

Martin kérdezni akart, de Jayde nem hagyott időt, már mutatta is az újabb képet. Ezen egy vékony, fekete hajú fiatal fiú állt pont a kamerába mosolyogva. Nem viselt ruhát, láthatóan egészségesnek tűnt, kivéve jobb kezét, amin régebbi égési sérülés hegei látszottak. Mosolya kedves volt, és kicsit szomorú, semmi fenyegető nem volt sem a testtartásában, sem az arckifejezésében, Martin mégis irracionális félelmet érzett. Jayde a kép aljára mutatott.

– Azok ott időpontok. Öt különböző órkamera rögzítette egyazon időpontban a fiút, öt különböző, egymástól több száz méterre lévő helyen.

– Ez Primo?

– Igen.

– Kié a holttest?

– Nos, a véres holttest nem létezik, sohasem létezett. A laboratóriumi szoba steril és tiszta, mégis képtelenek voltunk használni még napokig. A képet a biztonsági kamera készítette. Ezek mozgásra elindítják a felvételt, bár itt semmi nem mozgott. Ez egy érzécsalódás, Primo műve. A helyiség az utolsó a szétlőtt folyosóra nyíló ajtó előtt. Egy reggel megszólalt a legmagasabb veszélyt jelző sziréna, a Primo celláját mutató kamera üres helyiséget jelzett. A biztonsági rendszer azonnal lezárta a Biodómot, a katonák mozgásérzékelőkkel, kamerákkal keresték a lény nyomát. Amint a véres labor képei befutottak, a riasztás nyomán a katonák megszállták a szárnyat. Mindenki egyöntetűen, a legapróbb részletekig leírta az ön által is látott látványt, de Primonak nem sikerült a nyomára akadni. Ezután pár perccel az automata gépfegyver aktiválódott. Butler elveszítette legendás optimizmusát, szinte őrjöngve követelte, hogy állítsák le a gépet, és hozzák vissza neki a lényt. A gépfegyverben négy tár van, darabonként kettszáznegyven lőszerrel, de csak százhuszat lőtt ki, így nyilvánvalónak tűnt, hogy a feladatát elvégezte. Amikor kinyitották a biztonsági páncélkaput, azon túl nem volt semmi, csak a célt kereső gépfegyver, ami azonnal újra löni kezdett. Csodával határos módon senkit nem ért találat. Visszazárták a kaput, egy másik folyosóról közelítették meg a fegyvert, miután lekapcsolták. Ezeken is van kamera, visszanézve a felvételeket világosan látszik, hogy az első támadás előtt kinyílik a páncélkapu, és azon a fiú lép ki, ezért kezdett tüzelni a fegyver. A fiú ekkor eltűnik a képről, legközelebb, amikor ismét kinyílik az ajtó, már a katonákat láthatjuk.

Jayde megdörzsölte a homlokát.

– Azonban a gép táraiból egyetlen lőszer sem hiányzott. Még sohasem tüzelt a próbaüzemet leszámítva. Totális zárlat következett, megerősített őrzőjáratok indultak a folyosókon, mindenkit felszólítottak, hogy zárkozzon be. Két idegőrlő óra után a fiú felbukkant a cellájában, azonnal altatógázt kapott. A zárlatot feloldották, aztán elindult a találgatás, mert értelmes magyarázatot senki nem volt képes adni. Egyetlen mozzanat sem állt össze. A létszám teljes volt, senki nem hiányzott a regisztráltak közül, tehát

a holttest egy létszámon felüli emberé. Csakhogy nincs semmiféle holttest. Amint a specialisták a laborban vizsgálódtak, elmozdítottak pár bútordarabot, mire a látott kép összezilálódott, eltűnt a vér, a holttest, és minden nyoma, hogy valaha is lett volna ott ilyesmi. Amikor visszarakták az eredeti helyükre mindent, akkor a kép ismét megjelent, bár sokkal halványabban. Ezt Primo csinálta valahogy. Képes láttatni dolgokat, amik nincsenek ott, és ott lévőket eltüntetni optikailag. Ez a kép azonban csak addig látszik, amíg a helyszínt mozdulatlan, ezután az illúzió szétesik. Ugyanakkor ismét előjön, ha a helyszínt az eredeti helyzetbe állítják. Ez sokáig így marad, mire elhalványul a hatás. Ugyanígy jelezte az automatika egy időben öt különböző helyen. A gépfegyver memóriájában semmilyen adatot nem tárolt a fiúval való találkozásról, mivel nem is járt ott. Fizikai valójában mindvégig a cellájában volt, az ott lévő érzékelők azonban nem érzékelték.

Martin elgondolkozva nézte a képeket, aztán arcára döbbenet ült ki.

– Várjon, tehát azt mondja, hogy ezeket a képeket őrkamerák készítették! Mégis olyasmiket látunk rajta, ami nem a valóság. Tehát Primo nem csak az elmét képes manipulálni...?

– Ezeken a képeken nincsen se holttest, se lövések nyomai, se a fiú. Ön sohasem járt ezeken a helyszíneken, Martin. Mégis ugyanazt látja, amit mi láttunk. Még a fotókon is megjelenik számunkra, pedig valójában nincs rajta semmi rendkívüli. Tartsa egy tükröződő felülethez, és a tükörképben az illúzió eltűnik. Kérem, meg ne kérdezze, hogyan lehetséges ez...! Nem tudjuk. Butler ezek után tervezetett egy apró szondát, amit beültetett Primo agyába. Amint a fiú bármilyen trükköt próbált, azonnal pokoli heves fejfájás tört rá, ami napokra is kiütötte.

Martin felemelte a fiút ábrázoló képet.

– Mondja, jól sejtem, hogy tegnap azon a folyosón vezetett ide, amit az illúzió szerint szétlőtt a gép?

– Így van. És nem látott sérüléseket a falakon igaz? Én igen. Még mindig látom a nyomainak a támadásnak. Most azonban már ön is Primo hatása alatt van. Messzire elér az akarata, mint látja. Az a szonda szab csak gátat a totális őrületnek.

(...)

Nagy Gergely hangulatos képei XII. pályázatunk keretén belül kiváló inspirációt adtak jó néhány írónak, hogy élettől töltsék meg a grafikus által megálmodott világot, amelyben keveredik a magyar folklór, a dark fantasy és mese elemekkel. Sőt, némelyik történet már-már horrorba hajlik.

Garabonciások, huszárok, boszorkányok, betyárok, kísértetek, táltosok, lidércek szerepelnek a történetekben a régi magyar vidék megszokott figurái mellett. És persze számtalan szörny, lakjanak akár a mocsárban, akár az emberi lélek legsötétebb bugyaiban.

A kötet PDF és EPUB formátumban ingyenesen letölthető a konyvek.lidercfeny.hu oldalról.

Ariana T. Dianis

144000

Eleázél angyal jelent meg elsőként a Lhoce hegy-csúcson. Amint körbetekintett, mindenhol csak havat látott. Mivel teste fényből állt csupán, így nem érezte a hideget, sem a talpa alatti fagyos talajt. Várt türelemmel, hiszen tudta, testvérei hamarosan érkeznek. Mihály hívására van most találkozó, de egyéb részleteket Eleázél nem tudott. Hirtelen melegség járta át a szívét. Elmosolyodott és oldalra nézett. Mihály állt mellette, tőle nem messze. Arca komor volt. A belőle áradó súlyos szomorúság szinte égette Eleázelt.

– Mi történt? – szakadt ki belőle a kérdés.

Mihály mellé sétált és a vállára tette a kezét.

– Majd, ha mind itt leszünk.

Eleázél bólintott, de a Mihályból sugárzó zaklatott energia őt is zaklatottá tette. Érezte, hogy baj van. A következő pillanatban fényvillanások sora világította be a hegytetőt. Egymás után érkezett Uriel, Metatron, Rafael, Jeremiel, Gábriel és Simiel. Metatronon kívül mind kedélyesen üdvözölték egymást. Metatron, Mihályhoz hasonlóan komor biccentéssel válaszolt. A többieknek sem kellett sok, hogy megérezzék a baljós rezgéseket. Hirtelen nagy csönd ereszkedett az angyalok közé.

– Mégis mi történt? – kérdezte váratlanul Simiel.

Mihály Metatronra nézett, majd lehajtotta a fejét, jelezvén, hogy átadja a válaszadás jogát. Metatron előrébb lépett.

– Testvéreim... – kezdte, de elakadt a szava. Ahogy végignézett az angyalokon, a bánat szinte hullámokban áradt ki a testéből. – Testvéreim, azért kérte Mihály, hogy ma találkozzunk itt, mert Isten üzenetét hozzuk.

A többiek ekkor már feszülten figyeltek. Nem szólt egyik sem, de tekintetük aggódón csüggött Metatronon.

– A lényeg... a lényeg az, hogy Isten döntött. A bolygón minden embernek halnia kell.

Súlyos csönd ereszkedett az angyalok közé. Senki sem szólalt meg. Uriel, Mihály és Rafael csak néztek maguk elé, míg a többiek meredten néztek Metatronra.

– És hányan élnek túl? – törte meg végül a csendet Simiel.

– Igen, láttunk már ilyet, de hányszor! Most hány embert menthetünk meg? – kérdezte Jeremiel.

Metatron helyett Mihály válaszolt.

– Sajnos egyetlen ember sem élheti túl. Ezúttal nem.

– Micsoda? – hüledezett Rafael. – Ez lehetetlen! Hiszen több mint nyolcmilliárdan élnek a bolygón!

– Hidd el, tudom! Isten határozott parancsa mégis az, hogy ne élje túl senki. Nem segíthetünk.

Eleázél körül megfordult a világ. Hallotta testvérei hangját, de innentől szinte nem jutottak el szavaik az elméjéig. Az a rengeteg lélek! Hiszen Isten eddig is többször eltörölte már az emberiséget a Föld színéről, mégis mindig meghagyott kisebb csoportokat, akik a lángot tovább vitték. Nem! Isten sem akarhatja, hogy az értelmes élet teljesen eltűnjön erről a bolygóról.

– Azért valahol ez érthető – jelentette ki hirtelen Uriel. – Gondoljatok bele, ez az első emberiség, akik ilyen szinten sorvasztják a lelküket! Akarják a terményt, de nem akarják a munkát. Akarják a gyönyört, de nem akarják a szerelmet. Akarják a sikert, de nem akarják a felelősséget.

– Igen, ez igaz – ismerte el Gábriel –, de ilyet is többször láttunk már az évezredek alatt. Mégis mindig megmenthettünk pár embert.

– Talán az Úr új értelmet akar teremteni erre a bolygóra – vetette fel Simiel.

– Hát igen. Néha tisztább eltörni valamit, mint megragasztani – bólintott szomorúan Jeremiel. – Attól tartok, Isten elvesztette minden bizalmát az emberekből.

– Egyetlen feladatunk azért mégis van – szólt Mihály. – Isten megbízott velem, hogy töröljük a neveket a Lelkek Könyvéből.

– És mást nem mondott? – kérdezte reménykedve Rafael.

– Nem. Azt mondta ne mentsünk meg senkit, minden úgy fog történni, ahogy történnie kell! – válaszolt szomorúan Metatron.

Ezzel egyik kezét előrenyújtotta. Egy másik dimenzióba nyíló ablak nyílt, melyből átzuhant közéjük egy roppant méretű könyv. A súlyos írás zuhanás közben kinyílt és elterült a havon, a lábaik előtt. Egyikük sem mozdult. Nézték a Lelkek Könyvét, melyben egészen apró betűkkel, sűrűn teleírt oldalakon át, a bolygó teljes lakosságának névjegyzéke szerepelt.

– Mikor fog elkezdeni? – kérdezte Gábriel Metatronra.

Alig hangzott el a kérdés, amikor a hegyet enyhe remegés rázta meg.

– Most – felelte Metatron és a távolba tekintett.

A többi angyal követte a példáját, mind a szikla széléhez léptek és figyeltek. Angyal-szemük távolabb látott minden messzeségnél. Látták, ahogy a bolygó minden vulkánja egyszerre tör ki, ahogy a partok felé hatalmas cunamik tartanak, ahogy az ég mindenhol elsötétedik és vihar tombol a városok felett, ahogy villámok lobbantanak tüzeket mindenhol.

Egyedül Eleázel nem állt be testvérei mellé, hogy a kataklizmát nézze. Lépett egyet a könyv felé, majd térde hullott mellette. Angyal volt, így testetlen lényként sírni nem tudott, mégis úgy érezte, hogy kiszakad a mellkasa. Hát mivégre van ő és a többi angyal? Hiszen őket azért teremtette Isten, hogy vigyázzák az emberiséget! Akkor az angyalok létezése is értelmetlen? Eddig is értelmetlen volt bármit tenni, bármit segíteni? Hiszen Isten mindenható, mindent tud előre. Eszerint azt is pontosan tudta, hogy a jelenlegi emberiség halálra van ítélve és ők, az angyalok fölöslegesen segítik őket nap, mint nap? Eleázelt elöntötte a tehetetlenség és a fájdalom. Letámaszkodott a nyitott könyvre, szemét becsukta és már nem akart imádkozni. Végtelen csalódottság járta át, és közben észre sem vette, hogy keze belemarkol a könyv lapjába. Nem! Ő nem fogja megadóan végignézni, hogy milliárdok haljanak meg! Ha csak pár embernek is, de ő segíteni fog! Ezzel a gondolattal felállt a könyv mellől, észre sem véve, hogy a lap, amit eddig a markában tartott összegyűrve, most kiszakadt és a kezében maradt.

Testet kell öltenie. Ez volt az egyetlen gondolata. Tudta jól, hogy mit kockáztat, de muszáj megtennie. Angyalként, csak nagy fájdalmak árán tudott emberi testben megjelenni. Nem tudta, milyen a szülés és születés kínja, de nagyjából ilyennek képzelte. Eddigi létezése alatt csak kétszer kellett emberi alakot öltenie, egyikre sem emlékezett szívesen. Azt is jól tudta, hogyha emberi testben hal meg, akkor angyalként már nem élhet tovább, visszatér a Forráshoz, tehát tulajdonképpen Istenhez.

Mély sóhajjal arra gondolt, hogy egy olyan helyen szeretne lenni, ahol sokan élnek. Abban a pillanatban iszonyú kín járta át minden atomját. Mintha minden egyes kis molekulája darabokra szakadna. Szinte kívánta a halált, hogy már semmit ne érezzen soha többé, amikor a fájdalom hirtelen elmúlt. Kapkodva szedte a levegőt. Orrába belecsapott az utca minden szaga és a por, ami mindent elöntött. Lassan nyitogatta a szemét. A járdán feküdt. Ruházata egy rongyos nadrág volt és egy szintén megviselt barna kabát. Meztelen lábain nem volt cipő. Egy pillanatra átfutott rajta, úgy festhet, mint egy hajléktalan, de ugyan kit érdekel ez most? Meg kell mentenie annyi embert, amennyit csak tud! Nagy nehezen feltápaszkodott. Mivel eddig sokszáz

éven keresztül csak energiából álló lényként létezett, kissé instabil érzés volt állni a lábán. Körülnézett, hová is került. Egy városban volt, körülötte emberek rohantak minden égtáj felé, teljes pánikban. Eleázel érzékelte, hogy a környezetében minden remeg. Nyilván földrengés. Valami közintézmény mellett állt, hatalmas, erős kövekből készült épület magasodott az ég felé, de még ez a stabil építmény is remegett. Az épület megreccsent, az ablakai berobbantak, majd a falak leomlottak és kidőltek. Egy idős ember menekült éppen arra, Eleázel elkapta a karját és elrántotta a lezuhanó fal mellől. Nem tudott szólni hozzá, megkérdezni jól van-e, mert a következő pillanatban hatalmas gázrobbanás rázta meg az utcát. A parkoló autók a levegőbe emelkedtek, majd lezuhantak. Az angyal hasra vetette magát. Amikor ismét felpillantott, az öregember egy lezuhanó kocsit alatt feküdt, halott tekintettel. Eleázel könnyben úszó szemmel körülnézett. Mindenhol halottak heverték. Alig látott a portól és a füsttől. Kicsit távolabb, a következő utcából egy villamos száguldott ki szikrázó kerekekkel az utcakövön. Az angyal ekkor vette csak észre a nőt, aki kisbabáját magához szorítva vergődött át a halottakon. A gyerek sikítva ordított a nő karjaiban.

– Neee! – ordította Eleázel is, de hiába rohant, túl messze volt.

A villamos becsapódott a szemközti épületbe, magával sodorva anyát és gyermekét, felborítva egy keresztben álló teherautót. A csecsemősírás elhallgatott. A teherautó egyik kereke kiszakadt a villamossal való ütközéstől és a levegőben száguldva Eleázel felé tartott. Az angyalnak már nem volt ideje reagálni. Testébe hatalmas erővel csapódott be a súlyos abroncs.

Néhány nap múlva emberek jelentek meg az utcában. Túlélőket kerestek, de szinte csak haldoklókat találtak. Minden élettelen testhez odamentek, ellenőrizték valóban halott-e. Két férfi állt meg egy hajléktalannak tűnő ember mellett. Még cipő sem volt a lábán. Az egyik leguggolt mellé és a nyaki verőérré szorította az ujjait.

– Van pulzusa? – kérdezte a másik.

– Nincs – felelte mély sóhajjal a kérdező.

– Nézd, van valami a kezében!

A másik férfi kifeszítette a halott ujjai közül egy papírgombócot. Felállt és széthajtotta. Legnagyobb meglepetésére egy hatalmas, vékony lap volt, egészen apró, arany betűkkel teleírva mindkét oldalán. Pontosán 144000 név szerepelt rajta. Annak a 144000 túlélőnek a neve, akiket nem töröltek a Lelkek Könyvéből.

Mozijegy

Jimmy Cartwright Dune – part two

„A kezdet kezdetén kell a leggondosabban ügyelni rá, hogy meglegyen a dolgok egyensúlya.” – Frank Herbert így kezdi Dúne című regényét. Ez az idézet jut eszembe, ha végiggondolom Denis Villeneuve Dúne feldolgozásának második részét. A napokban a mozik vásznára került nagy volumenű alkotás úgy tűnik, nem csak az én igényeim elégitette ki kellőképpen, hanem általában is igen jó fogadtatást kapott. Ez talán annak is köszönhető, hogy az első részhez hasonlóan kellő tisztelettel bánt az alapművel annak ellenére, hogy ahhoz képest jelentős változásokat is hozott.

Az adaptáció és célja

Kezdjük talán azzal, hogy ez az immár két részes film adaptáció, tehát nem ugyanaz, mint az alapműként szolgáló regény. Már az első részben is történtek változtatások a könyvhöz képest (pl. a Jamis-sal történő harc helyszíne), és ebben a második részben is találhatunk több eltérést ahhoz képest. Ám egy adaptációnak egyáltalán nem feladata betűhíven megoldani mindent, ami a regényben van. A mozivásznon ugyanis nem minden működik ugyanúgy, mint egy regényben. Ez utóbbiban sokkal több lehetőség van elfilozofálni különböző témákon, legyen az a Dúne esetében a politika, a gazdaság, a háború, a vallás. De a szereplők közötti dinamika sem mindig ugyanaz. Van, ami egy regényben jól működik, ám filmen egyáltalán nem, és fordítva. Egy regényben van kellő idő mindenre, a film időtartama pedig mindig kötött, abba kell beleférni egy jó adaptáció esetében a regény lényegének, mondanivalójának. (Például A Gyűrűk Ura esetében Peter Jackson is teljesen kihagyta Bombadil Toma történetét, ám ettől maga a cselekmény, a történet nem szenvedett csorbát.) Bár Villeneuve Dúnéjében a változtatások a Dúnét akár többször is olvasó rajongónak azonnal szembeötlőek, mégsem zavaróak. Legfeljebb elgondolkodtatók. Mivel ez egy spoilermentes ismertető szeretne lenni, hiszen még adják a mozik a filmet, így nem térek ki rá, mik ezek a változtatások. Aki ismeri a történetet, és megnézi a filmet, az úgyis rájön. A lényeg azonban az, hogy ezen változtatások ellenére a film koherens, logikusan felépített marad, és az olvasók számára éppen ezek miatt a változtatások miatt lesz érdekes, és nem utolsó sorban rendkívül élvezetes. Új élményt kapnak anélkül, hogy bosszankodniuk kellene a könyvben olvasott, ám a filmben másképpen megoldott jelenetek, történetvezetés miatt.

Látvány

Ezt már az első rész kapcsán is dicsértem, és őszintén szólva nem tudom, itt most mit tehetnék ahhoz hozzá. Greig Fraser cinematográfiája elképesztően gyönyörű, csodálatosan hat a hatalmas vásznon. Bár a film játékeje alatt nagyrészt sivatagban járunk, mégsem unalmas a látvány – és nem csak amiatt, mert mindig más és más dűneformációkat láthatunk. Az élénk, vagy éppen tompa színek, a fények alkalmazása, a kameraszögek váltakozása teszi változatosá. Ezzel kapcsolatban a vágót, Joe Walkert is dicséret illeti, hisz mindig csak a kellő mértékig időzünk egy-egy beállításnál.

Ide tartoznak még persze az Arrakis különböző települései, Arrakeen, az északi félteke fővárosa, bár abból most kevesebbet kapunk, mint az első részben. Megismerjük viszont a fremenek sziecseit, rejtekhelyeit. Valamint nem utolsó sorban betekintést kaphatunk a Harkonnen-ház bolygójának, a Giedi Primenek a brutális kinézetébe. Többek szerint is nagyon eltalálták a készítőik ennek szinte fekete-fehér látványvilágát. Megvallom, én magam némiképp hiányoltam belőle a vöröset...

Egy kis Harkonnen kitér

Ha már a Harkonneneknél tartunk. Már az első résznél is húztam némiképp a szám, már ott sem éreztem teljesen hitelesnek a Harkonnen-házat. Számomra valahogy vérszegénynek hatott, és ez az érzés ebben a második részben is megmaradt. Bár igaz, szóban több minden elhangzott, illetve utalás szintjén megvolt, hogyan is viselkednek a hétköznapiakban, mit esznek, hogyan élnek a szexuális életüket, mégsem mutattak semmi konkrétat. Nekem ez nem működött. Szerintem belefért volna, hogy ne csak halljuk, hanem lássuk is, mit művel Vlagyimir Harkonnen báró, aki többnyire csak fenyegetően lebegett. Mondjuk azt hatásosan. Talán ez az egy dolog van, ami miatt némileg elégedetlen vagyok. Bizonyára megvolt az oka, hogy nem fejtették ki jobban a brutalitásukat, az állatiasságukat, de nem teljesen értem. A „könnyed esti szórakozást” ígérő The Boys, vagy épp az Euphoria sorozatban hajmeresztőbb dolgokat mutatnak sokszor, hogy a 2010-es Spartacus – Vér és homokra ne is térjek ki. Mintha így hiányozna a kellő kontraszt az Atreides-ház, a fremenek, a Bene Gesserit, és a Harkonnen-ház között. Persze lehet, csak én látom így.

Még egy kis sírás-rívás

Komolyan mondom, rendkívül kedvelem Christopher Walkent. Nagyszerű és tehetséges színésznek tartom, aki joggal léphet be a nagy színészlegendák közé. Ám nekem úgy tűnt, hogy IV Shaddam Padisah császár szerepében nem találta a helyét. A David Lynch-féle 1984-es Dűnében José Ferrer messze jobban alakította a császárt. Őszintén szólva nem tudom, mi lehetett a gond. Walken jellegtelen ruházata? Szélfúttá frizurája? Tényleg nem tudom, de az egész karakter súlytalannak hatott. Nem éreztem azt a kisugárzást, azt az erőt, aminek egy, az ismert univerzumot irányító uralkodótól kellett volna jönnie. Számomra ez is eléggé megbicsaklott a filmben.

Színészi játék

Ha már a színészeknél tartunk, mindenki más hozta a tőle megszokottat, elvárhatót, legalább az első rész színvonalán. Ugyan abból hiányoltam Gurney Halleck (Josh Brolin) balisétjét, amit szinte mindig magával hordott, ám most ezt is megkaptam egy jelenetben. A 2021-es októberi AKF-ben erről bővebben értekeztem, ahhoz ezzel a második résszel kapcsolatban nem tudok hozzátenni. Szerintem rendben volt.

Jelenetek

Ugyan a látványvilágnál már érintettem ezt, de megérdemel egy külön részt. Már a bevezető utáni nyitójelenet

adott egy képet arról, mi várható a film többi részében. Legalábbis a harc- és akciójelenetek terén. Persze az elején még csak szolidan, finoman bántak ezzel, ám később egyre izgalmasabb, egyre epikusabb jelenetek tárultak a mozilátogató szeme elé. Pici spoiler következik. Először még csak néhány egyszerű fremen, Paul és a Harkonnen katonák küzdelmét láthatjuk, majd érkeznek a harvestereket, meg a szállítóikat rommá pusztító összecsapások, míg végül a császári Sardaukarokkal háborúznak nagy létszámú csapatok. Igazán hatásos mind önmagában is, mind összességében, a teljes felívelést végigtekintve. Ráadásul közben megismerjük a különböző járműveket, alakulatokat is.

Elég jól sikerült Feyd-Rautha Harkonnen (Austin Butler) felnőtté avató gladiátorviadala, ahogyan a Paul Muad-Dib-bel való párbaaja is. Mindkettő nagyon kemény, igazi küzdelem.

Persze számos más jelenet is kellőképpen hangsúlyos van téve, és mind a rendezés, mind a cinematográfia tökéletes. Nem lehet rá panasz.

Zene

Már a '84-es Dűnében is rendkívül meghatározó volt a zenei aláfestés. Számtalanszor meghallgattam a Toto által ahhoz komponált OST-t. Hanz Zimmer, akárcsak az első részben, itt is nagyot alkotott. Mi több, én magam észrevettem, hogy bizony nem csak saját kútfőből merített, hanem visszanyúlt mind Toto muzsikájához néhány taktus erejéig, mind a Dune II című számítógépes real time stratégiai játék zenéjéhez. Ezt pedig az olyasféle rajongók, mint én, rendkívüli módon tudják értékelni.

Egyébként itt mintha jobban elkülönülnének a szereplőkhöz, csoportokhoz tartozó zenék, mint az első részben. A fremenek sivatagi jeleneteinél inkább a közel-keleti hangulat, és egyfajta természeti ambient, míg a Harkonnenek szereplése során egyfajta iparizene-szerűség adja az alapot. Remek mind.

Összességében

A moziteremből megelégedettséggel töltve léptem ki. Méltó, korszerű, de az eredeti mű iránt tiszteletteljes filmet láthattam. A fentebb említett változtatások ellenére is azt kell mondjam, tetszett, amit láttam. Mind a rendező, mind az írók, mind az egész stáb odatette magát, hogy egy újabb meghatározó élményt élhessünk át. Azt gondolom, Villeneuve ügyesen egyensúlyozott a jelenetekkel. Jól váltakoztak egymás után a mélyebb, filozofikusabb, romantikusabb, a feszültséggel teli képsorok és az akciók. Megtalálták az egyensúlyt ezek között, és így a közel két óra negyvenöt perces alkotás nem is tűnt olyan hosszúnak.

Ahogy az első résznél is, ennél is elmondhatom, hogy összességében ez egy remek film, és mindenkinek őszintén tudom ajánlani, aki szereti a science-fictiont.

Úgy tudom, a rendező egyébként belengette, hogy ha ez a rész is sikeres lesz, akkor várható, hogy folytatja Herbert Dűne ciklusát. Ezt a pletykát nekem a második rész befejezése alátámasztja. Szóval... Várom a folytatást. :)

Kohász

Csak azért létezel

Csak szerethess, ehess, ihass, alhass?
Ha elég neked ez a négy dolog
ahhoz, hogy magad boldognak vallhasd,
akkor bizony csak a semmit fogod.

Akkor csak úgy élsz te, mint az állat,
és ha hagyod, hogy csak tenyésszenek.
Az oktalan birka különb nálad,
ki a nyájtól néha elténfereg.

Ember vagy! Ésszel, lélekkel áldott,
vagy elátkozott, néha azt érzed.
Rothadónak látod a világot?
Szíved és eszed sajnos nem téved.

Nem elég látni, de éltetni kell
magadban a kis izzó zsarátot,
és tudni, hogy csak azért létezel,
hogy jobba tegyed ezt a világot.

atesz990

Fényárral (Emberi előd III.)

Nem használod fel elméd összesét,
Mindig egy adott pillanatban
Lehúzhat egy rossz kép.

Van ez ellen egy nagyszerű módszer,
Min már alig segíthet
Az illúzió-gyógyyszer.

Fényárral a sötétség ellen,
Aki alul volt, már fenn lebeg.
Mélyen elnyúlt hang verseng,
Minden mi jó emlék utat nyerhet.

Rossz felhők várják a szabadulást,
Földhöz ragadt szellemeket hív
Vakon eldőlt Napfogyatkozás.

Nem veszik el a kulcs, mert benned van,
Használd a Holdat hozzá, rideg,
Segítség tisztult gondolatodban.

Fényárral a sötétség ellen,
Aki alul volt, már fenn lebeg.
Mélyen elnyúlt hang verseng,
Minden mi jó emlék utat nyerhet.

Józsa Bence

Ettől szép

Egyszer kint, s egyszer bent,
Egyszer fent, s egyszer lent,
Aztán odébb, aztán visszább,
Óh, be szép a tavaszi táj,
Elvarázsol, nekünk drukkol,
Utcu neki szaladjunk ki,
Fáktól nem látni az erdőt,
Erdőtől nem látni a fákat,
Ettől csodálatos, ettől szép,
Reményekkel teli az év.

Krómer Ágnes

Életfonál

Sejtjeimben kódolva van az életem,
sorsom, csak egy hibás DNS fonál.
Magam rendezem, csak szeretném.
A gének harcában, lehet, vesztenék,
Mit akar az élet, és mit akarok én?
Nem tudom a választ erre sem még.
Az élet csak egy hibás DNS fonál.

Erdős Sándor

Félek

Álmodnák, de nem szeretnék,
nagy bennem a félelem.
Attól félek, ha álmodom,
álmomban nem vagy velem.

Nem foghatnám a kezedet.
Nem látnám az arcodat.
Elveszteném szerelmedet,
ha eljön az alkonyat.

jocker

Kék ég alatt

Az azúr fényel áradó utcákon,
A selymesen halovány kék ég alatt,
A házak homlokzatának csillogón
Visszaverődő visszfényem nem oly' matt.

Nők, mint azúr színű arany üstökös,
Úgy mentek tova, szinte átsuhantak.
Ruhájuk lebegett, arcuk gyönyörös,
De mindez csak álom, mit mások láttak.

edwardhooper

Öröklét

Midőn kitártad szárnyad,
S az éj nyomán lebben lelked
Fenn a csillagösvény nyomán.
Hold ezüstje ragyogja utad,
S örvénylő galaxisok kertjében
Almát lopsz a tudásnak,
Fénylőn, s lágyan simogatsz,
Terelsz utamon a jövő felé.
Lelkemben felvidulnak
Kavargó gázködök,
S benned szunnyad
Az Édenben az örök élet.

Tumicz Krisztina

Eljövök érted

feléd hajtanak a vágyak
eljövök érted
a fáradt nap sugarával
amikor felébredsz nézd
utolért a fényt
hasalok a tenyerén
még hajt a szél
felállok a tetejére
szikrát gyújt az ég
keringek a közepén
még tart az éj
tökéletes ez a vég
ha soha el nem érlek akkor is
eljövök érted

Kis György

Apró világegyetem II.

I.
Csendes egy falu.
Rigófütty ligetében,
a dal létében.

II.
Sorban vályogház.
A múlt színes tengere
mára fekete.

III.
Szomorú képek.
A kihalt utcán lépek,
hát a jónépek?

csabi6669

Ajkad fogságában

Ajkadról csöpögtetted rám szépet,
Tüzes csókod harmatcseppként éget,
Soha el nem eresztem a jó szagot,
Mit esti ölelésed itt hagyott.

Még mindig látom csillogó szemed,
Képzelt érintésedtől szívem remeg,
Igéző illatod elandalít már,
Bűvös bukjától lelkem égbe száll.

Lassan pergő perceim lépted várják,
Szívemben kinyílnak a díszes párták,
S vágyakozva Érted sóhajtozom:
Mikor pihensz meg újból ajkamon?

Baranyi Imre

Morduló való

Lefogja révedő tekintetét
a téli éj ködös homálya,
habár a lelke még lobogva ég,
de néki már csupán a kályha
melegje nyújt sovány vigaszt a hó
takarta, néma rónaságon,
megölte rég a morduló való,
kövült szemére nem jön álom.

Pedig csupán futó viszonyt akart
a jó szerencse angyalával,
hiába volt közelbe már a part,
ha vágya botladozva szárnyal,
a földre hullt, darabra tört remény
maradt a hajnalokra végül,
akárha volna rossz kalandregény
a sorsa, mely ködökbe szédül.

Tizenkilencre rossz lapot kapott,
találkozott az ördögével,
felélve asztalán a holnapot,
a kénköves pokolba kémlél,
ahol talán a kocka lenne jó,
találgat egyre még magában,
de inti már a morduló való,
e sansza elveszett korábban.

